

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/35/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116011595
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Tencer
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2116011595.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Tencera a sudcov JUDr. Martina Žovinca a Mgr. Kristíny Ferencziovovej v trestnej veci proti obžalovaným E. J. a spol., pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného E. J. a obžalovaného H. J. proti rozsudku okresného súdu Trnava zo dňa 12.decembra 2017 sp.zn. 15T/70/2016 na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.5.2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaných E. J., nar. XX.X.XXXX a H. J., nar. XX.X.XXXX, z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom boli obžalovaní E. J. a H. J. uznaní za vinných pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorých sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 28.01.2015 v čase od 19:10 hod. až do 19:15 hod. v meste Trnava na ulici Spartakovská pred zimným - hokejovým štadiónom, počas vykonávania služobného zákroku, ktorý bol vykonaný v bare s názvom Hokejka, v ktorom sa obžalovaní E. J. a H. J. spolu s ďalšími osobami dopúšťali výtržnosti, počas toho, ako sa obaja obžalovaní presúvali s hliadkou PZ k policajnému motorovému vozidlu za účelom podania vysvetlenia na Obvodné oddelenie PZ Trnava, prvotne obžalovaný E. J. niečo hovoril príslušníkovi PZ ppráp. H. B., ČOZ: XXX XXX - služobne zaradenému na Pohotovostnej motorizovanej jednotke Krajského riaditeľstva PZ v Trnave, ktorý sa k nemu otočil a v tom momente ho obžalovaný E. J. udrel hlavou do tváre tzv. hlavičkou, v dôsledku čoho ppráp. H. B. cúvol dozadu do pokľaku a chvíľu sa nedokázal zorientovať, následne na to priskočil k nim príslušník PZ ppráp. V. J., ČOZ: XXX XXX - služobne zaradený na Pohotovostnej motorizovanej jednotke Krajského riaditeľstva PZ v Trnave, v snahe pomôcť ppráp. H. B., načo obžalovaný H. J. zozadu udrel ppráp. V. J. rukou zovretou v päšť do oblasti hlavy, ihneď po tomto obžalovaný H. J. pokračoval v útoku tým spôsobom, že kopol do pravej ruky nstržm. G. Y., ČOZ: XXX XXX - služobne zaradeného na Obvodnom oddelení PZ Trnava, ktorý na miesto medzičasom dobehol, následne boli obaja obžalovaní zasahujúcimi príslušníkmi PZ spacifikovaní použitím donucovacích prostriedkov a zadržaní v čase o 19:15 hod., čím uvedeným konaním obžalovaný E. J. spôsobil ppráp. H. B. ľahké zranenie ako pomliaždenie chrbta nosa a pomliaždenie chrbta ruky vpravo, ktoré si vyžiadalo liečenie v celkovej dĺžke 7 (sedem) dní a obžalovaný H. J. spôsobil ppráp. V. J. ľahké zranenia ako pomliaždenie hlavy v oblasti záhlavia a natiahnutie dlhej hlavy dvojhľavého svalu ramena vľavo, ktoré si vyžiadali liečenie v celkovej dĺžke do 7 (sedem) dní a nstržm. G. Y. tiež ľahké zranenie ako pomliaždenie chrbta ruky vpravo, ktoré si vyžiadalo liečenie v celkovej dĺžke do 7 (sedem) dní.

Za to súd uložil obžalovaným nasledovné tresty:

obžalovanému E. J.

Podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4 a § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 28 (dvadsaťosem) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 1 v spojení s § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a zároveň mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému určil skúšobnú dobu 3 (tri) roky a zároveň mu podľa § 51 ods. 4 písm. e) Trestného zákona mu uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze osobne alebo verejne sa ospravedlniť poškodenému H. B., nar.: XX.XX.XXXX v H., trvale bytom J. č. XXX, okr. Senica.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému DÔVERA zdravotná poisťovňa, a.s. so sídlom Einsteinova č. 25, 851 01 Bratislava, IČO: 35 942 436 škodu vo výške 14,47 Eur.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodeného H. B., nar.: XX.XX.XXXX v H., trvale bytom J. č. XXX, okr. Senica s jeho nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

obžalovanému H. J.

Podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 a § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 15 (pätnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu súd výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil.

Podľa 50 ods. 1 Trestného zákona súd mu určil skúšobnú dobu 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona a § 51 ods. 4 písm. e) Trestného zákona súd obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze osobne alebo verejne sa ospravedlniť poškodenému V. J., nar.: XX.XX.XXXX v V., trvale bytom L. X. V. č. XXX a poškodenému G. Y., nar.: XX.XX.XXXX v V., trvale bytom D. XX, V..

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému DÔVERA zdravotná poisťovňa, a.s. so sídlom Einsteinova č. 25, 851 01 Bratislava, IČO: 35 942 436 škodu vo výške 13,30 Eur.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874 škodu vo výške 16,78 Eur.

Proti tomuto rozsudku padali v zákonnej lehote odvolanie obaja obžalovaní, ktorý v rozsiahlych písomných dôvodoch poukázali na nasledovné skutočnosti:

Pokiaľ ide o najdôležitejšiu otázku celého trestného konania a to otázku jeho zákonnosti, tak v tejto otázke postupoval súd v rozpore s Trestným poriadkom.

Podstatou zákonnosti celého trestného konania je spôsob ich zadržania, kto ich zadržal, ako (t.j. podľa ustanovenia akého právneho predpisu) boli zadržaní a najmä okolnosti, ktoré nasledovali po ich zadržaní.

Súd vo svojom odôvodnení rozsudku tieto okolnosti doslova bagatelizuje a účelovo vykladá spôsobom, ktorý nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Z vykonaného dokazovania totiž jednoznačne vyplynulo, že k zadržaniu došlo zo strany príslušníkov PMJ a to spôsobom podľa ust. § 85 ods. 1 Trestného poriadku a nie podľa ust. § 85 ods. 2 Trestného poriadku.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že „.....zápisnica mala byť obsahovo spísaná tak, že obžalovaní boli zadržaní podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku....“.

Tu je potrebné zvýrazniť, že súd sa snaží takouto konštatáciou naprávať zjavné porušenie zákona zo strany príslušníkov PZ (PMJ a následne vyšetrovateľa), pretože naznačuje, že zápisnica o zadržaní bola v podstate len ako keby „chybne“ vyplnená. Na tomto mieste si dovoľím použiť ten istý termín, ktorý súd použil voči obhajobe na str. 26 rozsudku a teda, že súdu unikajú závažné skutočnosti obsiahnuté v trestnom spise.

Vyšetrovateľ PZ, ktorý napísal uznesenie o začatí trestného stíhania zo dňa 28.01.2015 už deklaroval stav - zadržanie obžalovaných dňa 28.01.2015 o 19:15 hod, a teda, že zadržaním došlo k neodkladnému, neopakovateľnému úkonu. Zadržanie, ktoré teda takto deklaroval vyšetrovateľ, vykonával príslušník PMJ (viď. skutková veta obžaloby, kedy k napadnutiu došlo 28.01.2015 o 19:10 - 19:15 hod.). Zadržanie, ktoré malo byť v danom prípade dňa 28.01.2015 o 19:15 hod. neodkladným resp. neopakovateľným úkonom môže vykonať jedine policajt (vyšetrovateľ) a nie ktokoľvek (t.j. nie na základe postupu podľa ust. § 85 ods. 2 Tr. poriadku).

Súd sa vôbec nevysporiadal s tým z akého dôvodu potom vôbec sám vyšetrovateľ uviedol do uznesenia o začatí trestného stíhania, že trestné stíhanie začína na základe zadržania (t.j. nie na základe obmedzenia osobnej slobody podľa § 85 ods. 2 Tr. por. ako to nesprávne uvádza súd) mojej osoby zo strany príslušníkov PMJ (dňa 28.01.2015 o 19:15 hod. ma totiž mohli takto zadržať jedine príslušníci PMJ a nie žiadny vyšetrovateľ resp. poverený príslušník PZ, ktorí tam v danom čase a na danom mieste vôbec ani len neboli).

Súd teda úplne nesprávne nielen vec právne vyhodnotil, ale aj poukazuje na skutkový priebeh zadržania, ktorý nemá vôbec žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní.

Z uvedeného tak jednoznačne vyplýva, že príslušníci PMJ reálne vykonávali zadržanie podľa ust. § 85 ods. 1 Tr. poriadku (z toho vychádzal aj vyšetrovateľ).

Aj v prípade, ak by aj bol postup príslušníkov PMJ v súlade so zákonom a títo by mohli vykonávať samotné zadržanie podľa ust. § 85 ods. 1 Tr. poriadku a zároveň by takýmto úkonom aj začínali trestné konanie vo veci, tak v takom prípade bezvýhradne platí, že zadržanie, ako úkon, ktorým sa má zákonne začať tr. konanie, musí byť v plnom rozsahu vykonaný v zmysle zákona.

V zmysle ust. § 85 ods. 3 Tr. poriadku: „Policajt, ktorý zadržanie vykonal alebo ktorému bola odovzdaná zaistená osoba podľa osobitného zákona alebo odovzdaná osoba pristihnutá pri trestnom čine podľa odseku 2, bezodkladne oznámi vykonané zadržanie prokurátorovi a spíše o ňom zápisnicu, v ktorej označí miesto, čas zadržania alebo prevzatia takej osoby a bližšie okolnosti zadržania, ako aj jeho podstatné dôvody a uvedie osobné údaje zadržanej osoby. Rovnopis zápisnice doručí bezodkladne prokurátorovi.“

Zo zápisnice o zadržaní oboch obžalovaných zo dňa 28.01. 15 (H. J..) resp. 29.01. 15 (E. J..) však vyplýva, že túto spisoval (28.01.) nstržm. A. J., príslušník ODŽP TT (zrejme odbor železničnej polície) a druhú (29.01) nstržm. H. M.. V oboch prípadoch však ide o osoby, ktoré nemali (vyplýva to z vykonaného dokazovania) so zadržaním oboch obžalovaných dňa 28.01.2015 o 19:15 (skutočnosti uvedené v uznesení o začatí trestného stíhania) pred Zimným štadiónom vôbec nič spoločné.

Títo príslušníci PZ (J., M.) nevykonali žiadne zadržanie dňa 28.01.2015 o 19:15 hod., ktoré je popisované v uznesení o začatí tr. stíhania.

Títo príslušníci PZ teda nemohli spisovať ani nijakú zápisnicu a teda v zmysle cit. ustanovenia nie je o prípadnom zadržaní spísaná žiadna zákonná zápisnica.

Súd týmto skutočnostiam nevenoval žiadnu náležitú pozornosť.

Ďalej v zmysle ust. § 85 ods. 4 Trestného poriadku sa explicitne vyžaduje (t.j. aby bolo zadržanie zákonné), aby policajt, ktorý zadržanie osobne vykonal, takú osobu bezodkladne oboznámil s dôvodmi zadržania a vypočul ju;

Nič z uvedeného zákonného ustanovenia opätovne nebolo zo strany príslušníkov PMJ (ktorí vykonávali zadržanie dňa 28.01.15 o 19:15 hod.) vôbec vykonané.

Na otázku obhajcu svedok - poškodený: J. (str. 8 zápisnice), ktorý mal zadržanie v zmysle ust. § 85 ods. 1 Tr. poriadku vykonať uviedol, že od momentu ako mal byť napadnutí pošk. B. a následne aj on

sám a až do doby odovzdania týchto osôb na príslušné OOPZ nekomunikovali s nikým z obžalovaných a to ani pred a ani počas eskorty. Tiež uviedol, že po tom, ako boli obžalovaní umiestnení do ciele, už s nimi ani neprišli (spolu s B.) do žiadneho kontaktu.

Svedok Y. (ďalší prísl. PZ) uviedol na otázky obhajcu, že keď on osobne spacificoval obž. H. J. nič - žiadne slová nepočul a tiež, že on osobne eskortoval (po spacificovaní) obž. H. J. na OOPZ TT a následne boli tieto osoby odovzdané stálej službe.

Z uvedeného výsluchu svedka Y. sú tak zrejmé dva dôležité momenty a to, že tento svedok sa podieľal na faktickom obmedzovaní osobnej slobody obž. H. J., pričom však zároveň osobne nevykonával žiadne poučenia, ktoré sa vyžadujú pri zadržaní v zmysle ust. § 85 ods. 4 Tr. poriadku.

Na otázku obhajcu svedok-poškodený: B. (str. 8 zápisnice) dokonca uviedol, že si nepamätá, kto vykonal zadržanie obž. E. J.. Svedok teda ani nevie uviesť, kto konkrétne vykonal jeden z najdôležitejších procesných úkonov v rámci trestného konania.

Opätovne zvyrazňujem aj v tejto časti odvolania, že svedkovia B., ako aj J. sú osoby, ktoré podľa uznesenia vyšetrovateľa zo dňa 28.01.15 vykonal zadržanie podľa ust. § 85 ods. 1 TP dňa 28.01.15 o 19:15 hod..

Ani jeden z týchto policajtov (B., J.), ktorí podľa ich vlastných slov vykonal tzv. „spacificovanie“ obžalovaných neuviedol žiadny dôvod zadržania a teda ani žiadny konkrétny väzobný dôvod (§ 71 ods. 1 TP), ktorý explicitne vyžaduje uviesť ust. § 85 ods. 1 TP a na ktorý odkazuje zápisnica o zadržaní, ktorú spisovali úplne iní príslušníci PZ (už spomínaní J. a M.).

Navyše z predmetných zápisníc o zadržaní vyplýva, že pri obž. H. J. sa po prvý krát uvádza ako dôvod zadržania § 71 ods. 1 a/b/ TP a to najskôr dňa 28.01.15 v čase 22:18 (pretože pod písm. „b“ zápisnice sa odkazuje na čas 22:18, ako čas, kedy bol odovzdaný vyšetrovateľovi, a teda zápisnica musela byť logicky vyhotovená po tomto časovom údají. To znamená, že najskôr bol obžalovaný H. J. odovzdaný vyšetrovateľovi (28.01.15 o 22:18) a až potom bola vyhotovená daná zápisnica, kde sa písomne uviedlo, kedy bol odovzdaný vyšetrovateľovi. Ak by sa aj zakladala na pravde skutočnosť, že obž. H. J. bol poučený o dôvodoch zadržania po tom, ako bola písomne vypracovaná uvedená zápisnica (čo ale nižšie spochybním) tak aj tak v danom prípade nie je možné hovoriť o „bezodkladnosti oboznámenia“ s dôvodmi zadržania v zmysle ust. § 85 ods. 4 Tr. poriadku, keďže medzi časom údajného skutku (t.j. 19:15) a časom, kedy sa najskôr zrejme vypracovávala uvedená zápisnica (t.j. 22:18, kedy mal byť odovzdaný vyšetrovateľovi) ubehli 3 hodiny. To znamená, že obž. H. J. minimálne tri hodiny vôbec nevedel dôvody, pre ktoré je zadržaný resp. pre ktoré mu je obmedzená osobná sloboda. A ak mu aj bol po takto dlhom čase tieto oznamované, tak nie zo strany toho, kto ho zadržal, ale zo strany úplne inej osoby.

Aj z tohto dôvodu, je možné považovať celý proces (celý úkon) zadržania za rozporný so zákonom a teda takými sú aj všetky úkony, ktoré po ňom nasledovali.

Navyše obhajoba poukazuje na to, že na prvej strane zápisnice o zadržaní je uvedené, že obž. H. J. bol prevzatý vyšetrovateľom dňa 28.01.2015 o 22:18, pričom na druhej strane tej istej zápisnice je rukou napísané pri pečiatke KRPZ Trnava, že vyšetrovateľ prevzal obžalovaného až dňa 29.01.2015 o 01:30 hod.

Tá istá zápisnica vyhotovená na OR PZ Trnava teda obsahuje dva úplne odlišné údaje o prevzatí zadržaného H. J. a nie je zrejmé, v akom právnom režime bol obž. H. J. v čase medzi 22:18 - 01:30 hod (t.j. opätovne 3 hodiny).

Zápisnica navyše nie je podpísaná ani samotným vyšetrovateľom (ktorý mal prevziať H. J.) a ani osobou prítomnou pri podpise. Zápisnica neobsahuje ani podpis obž. H. J., ktorý ju údajne odmietol podpísať. Na základe uvedeného je teda možné sa domnievať, že zápisnica tak neobsahuje pravdivý priebeh zadržania a teda, že ani vôbec nedošlo k (už i tak k oneskorenému) poučeniu o dôvodoch zadržania.

Ďalej pri obž. E. J. sa po prvý krát uvádza ako dôvod zadržania § 71 ods. 1 a/b/ TP a to najskôr dokonca dňa 29.01.15 v čase o 00:17 (pretože pod písm. „b“ zápisnice sa odkazuje na skutočnosť (t.j. prevzatie vyšetrovateľom), ktorá predchádzala reálnemu vyhotoveniu zápisnice. To znamená, že najskôr bol obžalovaný E. J. odovzdaný vyšetrovateľovi (29.01.15 o 00:17) a až potom bola vyhotovená daná zápisnica, kde sa písomne uviedlo, kedy bol odovzdaný vyšetrovateľovi.

Ak by sa aj zakladala na pravde skutočnosť, že obž. E. J. bol poučený o dôvodoch zadržania po tom, ako bola písomne vypracovaná uvedená zápisnica (čo ale bude nižšie opätovne spochybné) tak aj tak v danom prípade nie je možné hovoriť o „bezodkladnosti oboznámenia“ s dôvodmi zadržania v zmysle ust. § 85 ods. 4 Tr. poriadku, keďže medzi časom údajného skutku (t.j. dňa 28.01. o 19:15 hod.) a časom, kedy sa najskôr zrejme vypracovávala uvedená zápisnica (t.j. dňa 29.01. o 00:17, kedy mal byť údajne odovzdaný vyšetrovateľovi) ubehlo 5 hodín. To znamená, že obž. E. J. minimálne päť hodín vôbec nevedel dôvody, pre ktoré je zadržaný resp. pre ktoré mu je obmedzená osobná sloboda. A ak mu aj bol po takto dlhom čase tieto oznamované, tak nie zo strany toho, kto ho zadržal, ale zo strany úplne inej osoby.

Aj z tohto dôvodu, je možné považovať celý proces (celý úkon) zadržania za rozporný so zákonom.

Navyše obhajoba poukazuje na to, že na prvej strane zápisnice o zadržaní je uvedené, že obž. E. J. bol prevzatý vyšetrovateľom dňa 29.01.2015 o 00:17, pričom na druhej strane tej istej zápisnice je rukou napísané pri pečiatke KRPZ Trnava, že vyšetrovateľ prevzal obžalovaného až dňa 29.01.2015 o 00:50 hod.

Tá istá zápisnica vyhotovená na OR PZ Trnava teda obsahuje dva úplne odlišné údaje o prevzatí zadržaného E. J. a nie je zjavné, v akom právnom režime bol obž. E. J. v čase medzi 00:17 - 00:50 hod (t.j. opätovne 33 min.).

Táto zápisnica už síce je podpísaná samotným vyšetrovateľom (ktorý mal prevziať E. J.), pričom samotný vyšetrovateľ sa vlastne podpísal pod dva rozličné časové údaje toho istého prevzatia. Zápisnica neobsahuje podpis obž. E. J., ktorý ju údajne odmietol podpísať. Obhajoba teda na základe uvedeného tvrdí, že zápisnica neobsahuje pravdivý priebeh zadržania a teda, že ani vôbec nedošlo k (už i tak k oneskorenému) poučeniu o dôvodoch zadržania. E. J. navyše na hlavnom pojednávaní uviedol, že predmetnú zápisnicu ani len nevidel.

Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva (tak ako pri obž. H. J.), že v procese zadržania obž. E. J. neboli dodržané ustanovenia Tr. poriadku upravujúce spôsob zadržania a následný postup policajta, ktorý mal vykonať zadržanie.

Celé zadržanie oboch obžalovaných (bez zákonného poučenia zasahujúcich príslušníkov PMJ, bez toho, aby tieto príslušníci spísali zápisnicu a to všetko v zmysle ust. § 85 ods. 4 Tr. por.) tak bolo nezákonné a teda nemohlo spôsobiť ani zákonné začatie trestného stíhania vo veci tak.

Z celého postupu príslušníkov PMJ (ktorý je zachytení aj v ich samotných výsluchoch), je navyše zjavné, že obe hliadky (PMJ a OO PZ) konali (postupovali) jedine v zmysle zákona o PZ ,čo vyplýva aj z toho, že vôbec nepoučovali obžalovaných o dôvodoch zadržania (lebo ani nevedeli, že by tak vôbec mohli postupovať) a obžalovaných odovzdávali evidentne ako osobu, zaistenú podľa osobitného zákona (t.j. zákona o PZ) s čím počíta aj ust. § 85 ods. 4 TP prvá veta, alebo vedome postupovali podľa ust. § 85 ods. 2 TP, podľa ktorého môže postupovať ktokoľvek (v takom prípade však ale nemohol vyšetrovateľ PZ začínať trestné stíhanie vo veci odkazom na zadržanie dňa 28.01.15 o 19:15 hod.)

Ani týmito skutočnosťami uvádzanými v záverečnej reči obhajcu sa súd bližšie nezaoberal.

Je potrebné poukázať na vykonané dokazovanie, kedy obe hliadky PZ (t.j. jedna PMJ a druhá OOPZ), ktoré vykonali eskortu nás obžalovaných, ktorým bola obmedzená osobná sloboda, odovzdali nás osoby (obžalovaných) na stálej službe a viac sa o nás vôbec nezaujímali (t.j. nepoučovali ich, nevypracovávali vo veci uznesenie o začatí trestného stíhania a ani nedávali (čo je najpodstatnejšie) vyšetrovateľovi na takýto postup žiadny pokyn atď.

Vyšetrovateľ začal trestné stíhanie vo veci na základe úkonu, ktorý nebol vykonaný na základe zákonného postupu príslušníkov PMJ.

K týmto skutočnostiam súd taktiež nezaulal žiadne stanovisko.

Pri svojich výsluchoch na HP ako aj v prípravnom konaní obaja poškodení - svedkovia B. a J. uvádzali, že obžalovaní boli „spacifikovaní“ resp. „spútaní“ a vôbec neuvádzali, že by obžalovaných zadržovali a už vonkoncom podľa akého ustanovenia Tr. poriadku.

Z toho je zrejme, že príslušníci PMJ postupovali výhradne tak, ako sú v zásade školení a to konať buď podľa zákona o PZ resp. maximálne podľa ust. § 85 ods. 2 TP a nie „komplikovanejším“ postupom a to podľa ust. § 85 ods. 1 TP s ktorým sú spojené nevyhnutne aj ďalšie úkony zo strany policajta. Príslušníci PMJ vykonávali (ak vôbec) jedine klasický služobný zákrok, ktorým obmedzili osobnú slobodu a vôbec nemali ani len v záujme vykonať zadržanie obžalovaných v zmysle ust. § 85 ods. 1 TP. Ani jeden pri svojich spontánných výsluchoch nespomínal, že by vykonával zadržanie podľa ust. § 85 ods. 1 TP resp. že by takúto osobu následne poučoval o dôvodoch zadržania. Postup vyšetrovateľa PZ, ktorý začínal vo veci trestné konanie tak bol svojvoľný a ničím nepodložený a teda nezákonný, pretože je zrejme, že príslušníci PMJ nikoho nezadržali v zmysle ust. § 85 ods. 1 TP. Vo veci konajúcejmu vyšetrovateľovi vôbec nič nebránilo, aby začal tr. stíhanie podľa ust. § 199 ods. 1 prvá a druhá veta Tr. poriadku, t.j. bez toho aby odkazoval na nejaký neodkladný resp. neopakovateľný úkon. Keďže však začatie trestného stíhania spojil práve s úkonom príslušníkov PMJ, postupoval tak (v zmysle doteraz uvedeného) nezákonne.

Odhliadnuc od vyššie uvedeného je nutné poukázať na nezákonnosť predmetného uznesenia o začatí trestného stíhania zo dňa 28.01.2015 aj z iných ako už vyššie uvedených dôvodov.

Predmetné uznesenie poukazuje na neodkladnosť, neopakovateľnosť úkonu týkajúca sa zadržania podozrivých osôb.

Z ust. § 199 ods. 1 TP vyplýva, že „ Ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania, začne policajt trestné stíhanie vykonaním zaisťovacieho úkonu, neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu pričom po ich vykonaní vyhotoví ihneď uznesenie o začatí trestného stíhania, v ktorom uvedie, ktorým z týchto úkonov už bolo začaté trestné stíhanie.

Zákonodarca teda rozlišuje medzi predmetnými druhmi úkonov, ktorými sa eventuálne (za splnenia zákonných podmienok) môže začať trestné konanie. Ak teda vôbec, tak vyšetrovateľ bol povinný presne (správne) uviesť, konkrétne o aký druh úkonu sa malo v danom prípade jednáť. Keďže voči predmetnému uzneseniu nebolo možné podať sťažnosť, tak jeho zákonnosť by mala byť predmetom zákonného prieskumu zo strany súdu. V tejto súvislosti preto uvádzam, že nikde v predmetnom uznesení a ani nikde v súdnom spise nie je vysvetlené zo strany OČTK a nebolo to zo strany OČTK vysvetlené ani v rámci podanej obžaloby v čom spočívala prezentovaná neodkladnosť resp. neopakovateľnosť údajného zadržania.

V zmysle ust. § 10 ods. 17 TP je Neodkladný úkon taký úkon, ktorého vykonanie vzhľadom na nebezpečenstvo zmarenia alebo zničenia neznesie z hľadiska účelu trestného konania odklad na čas, kým sa začne trestné stíhanie. Keďže týmto úkonom malo byť „zadržanie“, tak vo vzťahu k tomuto „zadržaniu“ vyvstáva otázka v čom bolo riziko zmarenia „zadržania“ alebo dokonca zničenia „zadržania“. Toto nikto počas vedenia celého trestného konania nevysvetlil.

Obdobne v zmysle ust. § 10 ods. 18 TP je Neopakovateľný úkon je taký úkon, ktorý v ďalšom konaní už nemožno vykonať. Keďže týmto úkonom malo byť „zadržanie“, tak vo vzťahu k tomuto „zadržaniu“ vyvstáva otázka v čom konkrétne spočíval záver vyšetrovateľa, že existovalo riziko, že „zadržanie“ by už dodatočne nebolo možné.

Vyšetrovateľ zrejme preto nikde v spise (resp. priamo v uznesení, i keď to bola jeho povinnosť vzhľadom na judikatúru ESPLP, ktorá má vo vzťahu k našej pr. úprave normatívne pr. účinky) toto nešpecifikuje, pretože samotné zadržanie osoby je, ak už, tak zaisťovacím úkonom a na tento druh úkonu vyšetrovateľ ani vôbec (v rozpore s ust. § 199 ods. 1 TP) neodkazuje.

Argumentácia uvedená v predchádzajúcom bola predmetom aj záverečnej reči a teda súd sa s ňou priamo na hlavnom pojednávaní riadne oboznámil.

Súd bol povinný vyčerpávajúcim spôsobom zaujať stanovisko (v prípade, že uznáva vinu) k týmto námietkam a nie len niečo konštatovať (t.j. že zákon bol dodržaný a odkázať na jednotlivé ustanovenia Trestného poriadku bez bližšieho vysvetlenia). Zo str. 25 -27 napádaného rozsudku je zrejme, že súd celú vec nesprávne právne posúdil a dokonca (čo je najzarážajúcejšie) celú vec bagatelizuje, keď uvádza, že príslušníci PMJ postupovali podľa § 85 ods. 2TP (toto však zo žiadneho dôkazu priamo nevyplýva a nie je zrejme z čoho takto súd usudzuje) a tiež bagatelizuje aj po druhý krát, keď poukazuje na nedostatky uznesenia o začatí tr. stíhania, ktoré však nespôsobujú (podľa súdu) jeho nezákonnosť.

Navyše, ak teda súd konštatuje, že príslušníci PMJ postupovali podľa § 85 ods. 2 TP dňa 28.01.2015 o 19:15 hod., tak v takom prípade súd vie, že nedošlo k zadržaniu resp. zaisteniu (§ 85 ods. 1 TP) ale iba k obmedzeniu osobnej slobody s povinnosťou ma odovzdať službukonajúcemu vyšetrovateľovi. Na prípadný postup príslušníkov PMJ (§ 85 ods. 2 TP dňa 28.01.2015 o 19:15 hod.) tak vyšetrovateľ nesmel poukazovať ako na úkon, ktorým začal trestné konanie.

Aj napriek tomu, že je vzhľadom na celkovú nezákonnosť celého trestného konania v podstate bezpredmetné rozoberať aj samotnú hmotnú stránku celej veci, tak v krátkosti poukážem na nedostatočnú dôkaznú situáciu voči mne spoluobžalovanému.

Aby mohol súd v danom prípade uznať vinu (ak by bolo prípravné konanie zákonné), musí byť z dôkazov, ktoré sú zabezpečené v spisovom materiáli a ktoré boli aj vykonané na hlavnom pojednávaní nado všetku pochybnosť zrejme, že sa dopustili trestnej činnosti, ktorá im je kladená podanou obžalobou za vinu.

Ani z jedného dôkazu vykonaného na hlavnom pojednávaní nevyplýnul jednoznačný záver, že by sme sa dopustili skutku, ktorý nám je kladený za vinu.

Zo skutkovej vety obžaloby (ktorá je primárne založená na výpovediach poškodených) vyplýva, že na obž. E. J. sa mal otočiť svedok B. a obž. E. J. ho mal len tak udrieť tzv. hlavičkou do tváre a to takou intenzitou, že B. cúvol dozadu dokonca do pokľaku a chvíľu sa nedokázal zorientovať. Z výpovede svedka B. vyplýva, že úder musel byť pomerne veľkej intenzity, pričom však z fotodokumentácie absolútne žiadne zranenia, fotodokumentácia je v podstate najobjektívnejším dôkazom. Je nemožné, aby po tak silnej hlavičke nezostali žiadne viditeľné stopy.

Pokiaľ súd odkazuje na nedostatky vo výpovediach nás obžalovaných (ohľadne toho, kedy sme sa nachádzali na v bare a pod.) a na druhej strane poukazoval na konštantné výpovede svedkov a poškodených, tak súd zrejme opomenul nižšie uvedené skutočnosti, ktoré odzneli na hlavnom pojednávaní (ktoré však súd vôbec nevyhodnocoval v náš prospech). V tejto súvislosti tiež odkazujem na čl. II tohto odvolania.

Svedok Y. síce potvrdil, že malo dôjsť k napadnutiu poškodeného B., ale toto jeho tvrdenie je v rozpore s objektívnym dôkazom - fotodokumentáciou poškodeného B..

Svedok Y. tiež uviedol, že až po odovzdaní oboch obžalovaných nevidel na nás žiadne zranenie, max špinavé tričko, čo je v príkrom rozpore s vyhotovenou fotodokumentáciou v spise (nás obžalovaných), kde sme evidentne dobití a krvaví. Súd toto vôbec nevyhodnotil a to z mne neznámych dôvodov.

Ďalej svedok Y. tiež uviedol, že k obmedzeniu osob. slobody obžalovaných došlo pred incidentom uvedeným v obžalobe, dozvedel sa to z „éteru" (t.j. cez vysielaciu), pričom samotní poškodení uvádzali, že pred incidentom nebola obžalovaným obmedzovaná osobná sloboda a teda nemohlo byť ani nič hlásené. Súd opätovne nezaujal (z mne neznámych dôvodov) žiadne stanovisko k týmto zásadným rozporom (t.j. kedy malo dôjsť k zadržaniu, či pred tým, ako už bol svedok Y. na mieste alebo ešte po tom, ako tento svedok dorazil pred Zimný štadión). Súd viac zaujímali nezrovnalosti vo výpovediach obžalovaných ohľadne náhrady škody v bare Hokejka.

Súd dokonca odkazuje na svedka D.(str. 17), ktorý uviedol, že nič poriadne nevidel, nevedel podrobne opísať priebeh incidentu, ale najmä (čo zásadne prispieva k zmätočnosti a nepreskúmateľnosti rozsudku) na svedka F., ktorý dokonca pri zákroku spomína služobného psa, ktorý mal byť pri zákroku použitý (je pritom jediný z vypočutých osôb, kto spomína služobného psa..). To, že to uvádza sám, že služobný pes je v zmysle zákona donucovacím prostriedkom a že by o tom musel byť aj spísaný úradný záznam (ktorý ale v súdnom spise nie) už ale súd (z neznámych dôvodov) vôbec vo svojom rozsudku neuvádza - nevysvetľuje túto zásadnú nezrovnalosť. Ale pre súd je aj toto dôveryhodný svedok o ktorého oprel svoju vinu.

Svedok F. ďalej uvádza, že poškodenému B. po údere dokonca začal opúchať nos a bezprostredne po údere už bol nos červený. Táto skutočnosť však opätovne vôbec nekorešponduje s fotodokumentáciou. Dokonca tento svedok uviedol, že voči obž. J. J. neboli zo strany poškodeného B. žiadne údery...iba hmaty chvaty. Čo je opäť v rozpore s fotodokumentáciou a aj výpoveďami samotných poškodených.

Svedok Z. (opätovne svedok, ktorého výpoveď, ako dôveryhodnej osoby, použil súd na uznanie mojej viny) priamo úder nevidel, spacifickovanie (ktoré videl) prebiehalo tak, že obž. J. J. len dali na zem, dali mu putá, len hmaty chvaty. Neuvádza žiadny úder (čo je v rozpore s fotodokumentáciou a aj výpoveďami

samotných poškodených. Zranenia J. J. totiž jednoznačne nemohli vzniknúť z hmatov a chvatov (a to potvrdzuje aj samotný poškodený, ktorý potvrdil údery voči J. J.).

Zhrnutím uvedených výpovedí je zrejmé, že došlo k incidentu medzi obžalovanými a príslušníkmi PZ ale svedkovia kryjú zasahujúcich policajtov a prispôsobujú výpovede, aby im neublížili. Síce spomínajú, že došlo k „hlavičke“ a toto, podľa môjho názoru, tvrdia len preto, že keď došlo k spútavaniu J. J., tak poškodený B. všetkým naokolo rozprával, že dostal hlavičku (rozprával to cielene nakoľko musel ospravedlniť svoje napadnutie obžalovaného J. J.).

Svedkovia síce hovoria, že policajti boli napadnutí, ale v detailoch sa buď medzi sebou výrazne rozchádzajú alebo ich výpovede sú v rozpore s objektívnymi dôkazmi.

Pokiaľ ide o odkaz súdu na Znalecký posudok resp. na výsluch znalca, a to primárne vo vzťahu k obhajobou napádanej neexistencii objektívnych skutočností potvrdzujúcich napadnutie poškodených zo strany obžalovaných.

Súd síce poukazuje na výpoveď znalca (opuch a farebné zmeny na nose poškodeného B. chýbajú, lebo na nose je prítomná len koža), ale zároveň už súd neudáva aj podstatný dovetok tohto znalca a to, že „Táto diagnóza sa stanovuje na základe subjektívneho údaju poškodeného pri vyšetrení lekárom“. Súd však toto vôbec nevzal do úvahy (a obhajoba na to aj po celý čas poukazovala) a teda, že poškodený B. (od ktorého sa celý incident popisovaný v rozsudku mal začať) mal „zranenia“ len „subjektívneho“ charakteru a teda sa diagnóza stanovila len na základe toho, ako „cítil“ bolesť keď sa službukonajúci lekár chytil na nose. Je logické (z pohľadu poškodeného) že udával subjektívne pocity bolesti, keďže žiadne známky zranenia nemal.

Vyvstáva nezodpovedaná otázka, prečo (z akého dôvodu) súd vôbec nepoukazoval na uvedenú závažnú konštatáciu znalca, ktorá mala priamy súvis s jeho odpoveďou na zistené zranenia poškodeného.

Ide o dôležitú časť dokazovania, nakoľko tvrdíme, že k žiadnemu napadnutiu z našej strany nedošlo.

Znalec na všetky otázky obhajoby (ohľadne záveroch o pomliaždeniach) uviedol, že ku nim došiel na základe subjektívnych údajov poškodených, ich subjektívnych údajov voči bolestivosti.

Teda žiadne objektívne dôkazy, (jasné fotky) nie sú.

Je zvláštne, že po našom napadnutí (údajne smerujúce na hlavu resp. ramená poškodených) viditeľné (objektívne) zranenia nie sú žiadne, ale po „obranných“ hmatoch a chvatoch poškodených voči mne a druhému spoluobžalovanému sú zranenia tak viditeľné, že nebolo potrebné ani len posudzovať naše subjektívne údaje. Ani k týmto skutočnostiam súd nezaujal adekvátne (preskúmateľné) stanovisko.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, a teda že zo žiadneho zákonného dôkazu (keďže celé trestné konanie trpí vadou nezákonnosti) nevyplýva, a to nado všetku pochybnosť, že by sme sa dopustil skutku uvedeného v podanej obžaloby teda nie je iná možnosť, len navrhnúť odvolaciemu súdu a to po zvážení všetkých skutočností, aby zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a to v zmysle ustanovenia § 321 ods.1 písm. a) b) Tr. poriadku, a zároveň aby podľa ust. § 322 ods. 3 Tr. poriadku z dôvodu podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku vo veci sám rozhodol rozsudkom tak, že nás oslobodí spod podanej obžaloby.

V prípade, ak na takéto postupy nebudú splnené podľa názoru odvolacieho súdu zákonné podmienky, tak alternatívne navrhujeme, aby bola vec vrátená súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Zástupca krajského prokurátora navrhol odvolania oboch obžalovaných ako nedôvodné v zmysle §319 Tr.por. zamietnuť.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto predchádzalo a tak zistil, že len odvolania oboch obžalovaných nie sú dôvodné.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou, alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné. Ďalej odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že:

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podali obžalovaní, ako ako oprávnené osoby v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

Z obsahu spisu Krajský súd zistil, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné a navrhované dôkazy, ktoré náležitým spôsobom i prezentoval v dôvodoch svojho rozhodnutia, ktoré rozhodnutie odôvodnil nasledovne:

Obžalovaný E. J., nar.: XX.XX.XXXX na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.04.2017 vypovedal, že prišiel s fanúšikmi na zápas do Trnavy, kde išlo o zápas medzi Trnavou a Detvou. Na štadióne boli prvé dve tretiny a cez prestávku medzi druhou a treťou tretinou išiel do baru Hokejka, pred ktorým stáli tak fanúšikovia Trnavy ako aj fanúšikovia Detvy. Obžalovaný vošiel do baru, kde už bol jeho syn (pozn. obžalovaný H. J.), ktorý prekľadaním barovej stoličky, ktorú zdvihol do vzduchu poškodil kazetový strop v bare, pričom majiteľ baru za toto poškodenie pýtal náhradu škody vo výške 200,- Eur. Takúto výšku škody nechceli nahradiť, a preto vyšli pred bar, kde už stáli policajti - poškodení. Ani jeden z poškodených nebol vo vnútri v bare. Jeden z poškodených, nie však H. B., udrel pred barom Hokejka jedného z fanúšikov Detvy, ktorý spadol na zem a ostal v bezvedomí. Obžalovaný poškodenému H. B. uviedol, že tento incident ako aj incident so stoličkou v bare chce nahlásiť na políciu, a preto s poškodeným H. B. začali kráčať na koniec štadióna, kde mali poškodení služobné motorové vozidlo. Keď boli od baru Hokejka vzdialení asi 50 m, obžalovaný sa otočil, lebo chcel vidieť, kde je jeho syn. Ako sa otočil a zahliadol syna, ktorý bol asi 10 m za ním, dostal ranu hlavou do nosa, za ktorou nasledovali dve rany päťou - jedna do oka a druhá na stred očí, po ktorých padol na zem. Potom jemu a aj jeho synovi dali putá na rukách za chrbtom a odviezli jeho a aj jeho syna na oddelenie. Obžalovaný mal zlomený nos a krvácal. K svetelným podmienkam obžalovaný uviedol, že pouličné lampy nesvietili a svetlo svietilo len na čerpacej stanici a v McDonalde, pričom svetlo sa odrážalo z okolitých budov. Na poškodených potom, ako bol zadržaný nezbadal žiadne známky zranenia. Obžalovaný zásah poškodených voči druhému obžalovanému nevidel. Obžalovaný nebol zo strany poškodených napadnutý ani na zemi, ani v policajnom aute a ani na policajnej stanici. Pri zakladaní pút sa obžalovaný nebránil, pričom putá mu zakladal poškodený H. B.. (čl. 321-322)

Obžalovaný H. J., nar.: XX.XX.XXXX po zákonomnom poučení využil svoje právo a odoprel vypovedať (čl. 322), a preto bola postupom podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku na návrh prokurátora na hlavnom pojednávaní prečítaná Zápisnica o jeho výsluchu z prípravného konania zo dňa 11.07.2016, kde obžalovaný vypovedal, že začiatkom roka 2015 bol spolu s otcom (pozn. obžalovaný E. J.) a ostatnými fanúšikmi na hokejovom zápase v Trnave, kde išlo o zápas medzi Trnavou a Detvou. V bare Hokejka boli počas prestávky medzi prvou a druhou tretinou. Po skončení druhej tretiny sa opäť presunuli do baru Hokejka, kde bolo veľa fanúšikov oboch mužstiev. Voľné miesta boli už len pri bare, pričom ako chcel kamarátovi podať barovú stoličku, túto zdvihol zo zeme a zachytil kazetový strop, pričom po chvíli za ním prišiel majiteľ baru, ktorý si od neho pýtal 200,- Eur ako náhradu za poškodený kazetový strop. Následne do baru prišiel jeho otec, ktorému obžalovaný povedal, čo sa stalo a keďže sa im obom zdala náhrada 200,- Eur za poškodenie kazetového stropu vysoká, rozhodli sa, že pôjdu na policajnú stanicu, kde spíšu udalosť, ktorá sa stala. Vyšli preto z baru von, kde zbadali príslušníkov polície, ktorým oznámili, že chcú spísať udalosť, ku ktorej došlo v bare a zároveň im oznámili, že obžalovaný E. J. chce tiež podať oznámenie na policajtov za to, že pred barom napadli jedného z fanúšikov, ku ktorému musela byť privolaná rýchla zdravotná pomoc. Odchádzali preto preč zo štadióna, pričom ako prvý išiel obžalovaný E. J. s jedným policajtom a asi 10 m za nimi išiel obžalovaný H. J. s druhým policajtom. Obžalovaný H. J. kráčal so sklonenou hlavou a započul nejaké buchnutie a krik, na čo zdvihol hlavu a uvidel, ako policajt bije jeho otca, ktorý ležal na zemi. Obžalovaný chcel vedieť, čo sa deje, a preto sa rozbehol

smerom ku svojmu otcovi, na čo bol odzadu spacificovaný a hodený na zem policajtom alebo policajtni, následne mu boli nasadené putá a bol odvezený na policajnú stanicu, kde mu bolo oznámené, že je zadržaný z dôvodu útoku na policajta. Obžalovaný H. J. žiadneho z policajtov ani neudrel a ani nekopol a ani nekládol žiaden odpor pri zakladaní pút. Svetelné podmienky v tom čase neboli najlepšie, avšak videl, ako jeho otec leží na zemi a ako ho policajt bije. (čl. 46-54)

Obžalovaný H. J. podaním zo dňa 12.07.2017 vyvolil súhlas s vykonaním hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti. (čl. 349)

Svedok-poškodený H. B., nar.: XX.XX.XXXX na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.04.2017 vypovedal, že bol ako referent PMJ vyslaný na zákrok na hokejový štadión, kde mali fanúšikovia Detvy na štadióne niekoho napádať. Po príchode na štadión tam však nikto z fanúšikov nebol, pričom im bolo povedané, že fanúšikovia sú v bare Hokejka. Po príchode do baru sa spojili s čašníčkou, ktorá im označila štyri osoby, ktoré mali poškodzovať zariadenie podniku. Keďže medzi majiteľom baru a osobami, ktoré mali spôsobiť škodu nedošlo k dohode o náhrade škody, majiteľ baru sa rozhodol udalosť oznámiť, a preto bolo štyrom osobám oznámené, že budú predvedené na oddelenie za účelom podania vysvetlenia, pričom tieto osoby s nimi išli dobrovoľne. Počas presúvania sa k autu mu obžalovaný J. st. niečo povedal, pričom ako sa k nemu svedok-poškodený otočil, obžalovaný J. st. ho udrel hlavou do nosa, po ktorom cúvol a prikrčil sa. Svedok-poškodený sa po údere dal do krytu, úder opätovoľ a použil donucovacie prostriedky - úder pravou rukou do oblasti tváre, po čom obaja spadli na zem a následne spútal obžalovaného J. st.. Obžalovaný J. st. pri zakladaní pút kládol aktívny odpor - nechcel si dať ruky za chrbát, pričom svedkovi-poškodenému pri zakladaní pút obžalovanému pomohol kolega z mestskej polície. Úderov pravou rukou bolo viacej, asi 2-3. Keď bol už obžalovaný J. st. spútaný, svedok-poškodený si všimol, že jeho kolega spútal druhú osobu a povedal mu, že bol tiež napadnutý. Svedok-poškodený ďalej uviedol, že rana hlavou do jeho nosa od obžalovaného J. st. bola ranou slabšej intenzity, tzv. navádzacou ranou sledujúcou jeho vyprovokovanie. Po údere hlavou videl svedok-poškodený rozmazane, pretože hoci bola rana slabšej intenzity, išlo o úder do nosa, ktorý je citlivý. Svedok-poškodený na fotografii č. 3 na čl. 241 ukázal na koreň svojho nosa, ktorý ho bolel. Svedok-poškodený nevidel útok obžalovaného J. ml. na policajtov a ani útok policajtov na obžalovaného J. ml., nakoľko sa venoval obžalovanému J. st.. Svedok-poškodený ďalej uviedol, že obaja obžalovaní boli pod vplyvom alkoholu, a to podľa jeho odhadu asi v strednej opitosti, avšak boli pri zmysloch. Svedok-poškodený na otázku, prečo nežiada o náhradu škody odpovedal, že otázku súdu na začiatku hlavného pojednávania nepochopil. Jemu bola škoda uhradená jeho zamestnávateľom, pričom svedok-poškodený uviedol, že žiadal polovicu škody určenej jeho zdravotnou poisťovňou, a to vo výške 340,- Eur. (čl. 322-324)

Svedok-poškodený G. Y., nar.: XX.XX.XXXX na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.07.2017 vypovedal, že mal nočnú službu ako referent OO PZ v Trnave s územnou a objektovou zodpovednosťou a bol privolaný do pohostinstva s názvom Hokejka na ul. Spartakovskú, kde sa mala nachádzať skupina fanúšikov z hokejového zápasu Trnava - Detva. Kolegovia z PMJ na mieste stotožnili osoby a s prevádzkarom sa dohodli, že škoda, ktorá bola spôsobená, bude riešená na oddelení polície. Kolegovia B. a J. odchádzali s obžalovanými k služobnému motorovému vozidlu a svedok-poškodený ostával na mieste. Svedok-poškodený videl, ako sa zastavili a obžalovaný J. st. dal hlavičku - úder čelom do oblasti tváre - kolegovi B., na čo kolega J. chcel B. pomôcť a bol napadnutý odzadu do temena hlavy otvorenou dlaňou alebo päšťou obžalovaným J. ml.. Svedok-poškodený išiel k J., kde sa už obžalovaný J. ml. nachádzal na zemi, kde sa metal a kopol svedka-poškodeného do pravej ruky. V tom čase mal svedok-poškodený zlomeninu predpriehlavkových kostí štvrtého a piateho prsta, a preto svedok-poškodený išiel na RTG, aby sa uistil, či nemá ruku prasknutú. Na PN svedok-poškodený nebol a ani sa to ako pracovný úraz neriešilo, lebo to nehlásil. Na ruke mal len menší opuch. Svedok-poškodený ďalej uviedol, že na mieste boli hliadky mestskej polície, hliadky SBS ako aj SBS, ktorá mala na starosti hokejový zápas. Obžalovaní kládli aktívny odpor, boli podráždení, javili známky požitia alkoholu a ukľudnili sa až po naložení do služobného vozidla. Svedok-poškodený uviedol, že osobná sloboda obžalovaných bola obmedzená hliadkou PMJ, čo sa dozvedel z rádiostanice, ktorú mal pri sebe. Obžalovaní boli eskortovaní na Obvodné oddelenie PZ v Trnave na ul. Starohájsku č. 3, pričom eskortu obžalovaného J. ml. vykonal svedok-poškodený s kolegom a eskortu obžalovaného J. st. hliadka PMJ v zložení B. a J.. Svedok-poškodený potvrdil, že v čase, keď mal obžalovaný J. st. dať poškodenému B. hlavičku, sa obžalovaný J. st. spolu s poškodeným B. nachádzali pred obžalovaným J. ml. a poškodeným J.. Svedok-poškodený opísal napadnutie poškodeného B. tak, že obžalovaný J. st. sa zastavil, zastavil sa aj poškodený B.,

otočili sa k sebe, vtom prišla tá hlavička, na čo reagoval obžalovaný J. ml. a poškodený J. išiel pomôcť poškodenému B.. Všetko sa to odohralo veľmi rýchlo. Svedok-poškodený nevidel žiadneho fanúšika ležať na zemi. K otázke svetelných podmienok svedok-poškodený uviedol, že svietili pouličné lampy a skutok videl tak, ako ho opísal. Ku škode svedok-poškodený uviedol, že náhradu škody nežiada.

Na návrh obhajcu bola postupom podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku čítaná časť Zápisnice o výsluchu svedka-poškodeného zo dňa 26.05.2016 na čl. 95 na jej strane 4 v časti odpovede svedka-poškodeného k správaniu sa fanúšikov, kde svedok-poškodený vypovedal, že fanúšikovia boli pod vplyvom alkoholu a provokovali ich. Jeden z fanúšikov predstieral, že je zranený a z tohto dôvodu fanúšikovia reagovali podráždene na aj na nich (pozn. súdu štátnu políciu) ako aj na mestskú políciu. Fanúšik ležal na zemi pred barom Hokejka už pred príchodom svedka-poškodeného. Svedok-poškodený rozpor v jeho výpovedi ohľadne fanúšika ležiaceho na zemi vysvetlil odstupom času a početnými obdobnými zásahmi takéhoto charakteru od spáchania skutku. (čl. 332-336)

Svedok-poškodený V. J., nar.: XX.XX.XXXX na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.07.2017 vypovedal, že mal s kolegom B. nočnú službu, počas ktorej boli vyslaní k zimnému štadiónu, kde mali fanúšikovia Detvy napádať usporiadateľov. Po príchode na miesto im usporiadatelia uviedli, že páchatelia sa premiestnili do neďalekého baru s názvom Hokejka. Po príchode do baru Hokejka im čašníčka oznámila, že im fanúšikovia rozbili zariadenie a ukázala na konkrétneho fanúšika. Pristúpili k tomuto fanúšikovi, vypýtali si doklad totožnosti a fanúšik sa sám priznal, že keď prenášal stoličku, poškodil zariadenie - sadrokartónový strop. Na mieste sa v tom čase nachádzal aj prevádzkar resp. majiteľ baru, ktorý chcel vec riešiť. Fanúšika s menom J. preto poučili, že sa presunú na OO PZ k spisaniu potrebnej administratívy. Na mieste sa nachádzal aj otec fanúšika, ktorý uviedol, že by aj on chcel ísť na OO PZ podať oznámenie. Svedok-poškodený išiel s obžalovaným J. ml. za kolegom B., ktorý išiel s obžalovaným J. st., pričom pri presune k služobnému vozidlu svedok-poškodený videl, ako obžalovaný J. st. dal hlavičku - úder čelom do nosa - kolegovi B., ktorému sa podlomili nohy a trochu cúvol. Svedok-poškodený na to reagoval tak, že sa rozbehol pomôcť kolegovi B., pričom bol sám napadnutý obžalovaným J. ml., kde mal nakopnuté ľavé rameno a ranu v zátylku na hlave. Ranu do hlavy dostal svedok-poškodený od obžalovaného J. ml. päšťou a na zemi pri spacifikovaní obžalovaného J. ml. ešte aj kopanec. Obžalovaný J. ml. bol pri jeho pacifikovaní svedkom-poškodeným agresívny a kopal. Po incidente mal poškodený B. krv v nose a mal ho aj opuchnutý a svedok-poškodený mal odtlačok topánky na ramene. Obaja obžalovaní boli potom následne spacifikovaní a eskortovaní na OO PZ, pričom svedok-poškodený uviedol, že obaja obžalovaní boli pod vplyvom alkoholu, boli drzí, arogantní a od obžalovaného J. ml. bolo ťažké získať predloženie občianskeho preukazu. Svedok-poškodený potvrdil, že na mieste sa nachádzali hliadky OO PZ, pracovníci ŽOS bezpečnosť ako aj hliadky mestskej polície. Svedok-poškodený k náhrade škody uviedol., že o náhradu škody nežiada. (čl. 336-339)

Svedok K. F., nar.: XX.XX.XXXX na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.07.2017 vypovedal, že videl, ak ruka toho, kto bol odvádzaný, smerovala na hlavu príslušníka. Pri incidente, ktorí videli viacerí, sa príslušníci začali brániť a oni (svedok a ďalšie osoby) išli príslušníkom pomáhať. Svedok uviedol, že v čase incidentu pracoval v zásahovej jednotke spoločnosti ŽOS bezpečnosť, pričom cez pult ochrany boli vyslaní na miesto z dôvodu poškodenia stropu. Keď prišli na miesto, asi 5-6 ľudí sa dohadovalo s personálom o náhrade škody, ľudí tam začalo pribúdať a začalo sa im to vymykať z rúk, a preto cez operačné žiadali, aby bola privolaná polícia. Svedok pomáhal len jednému príslušníkovi polície pri pacifikovaní útočníka, ktorý sa pri pacifikovaní bránil. (čl. 339-341)

Svedok V. D., nar.: XX.XX.XXXX na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.07.2017 vypovedal, že v čase spáchania skutku bol príslušníkom mestskej polície a do baru Hokejka boli vyslaní operačným strediskom v súvislosti s hokejovým zápasom medzi Trnavou a Detvou. Vzhľadom na skutočnosť, že si svedok na bližšie okolnosti udalosti nepamätal, prokurátor navrhol podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku prečítať Zápisnicu o výsluchu tohto svedka zo dňa 24.05.2016 na čl. 119-120, ktorá bola prečítaná, kde svedok vypovedal, že bol koncom januára 2015 vyslaný ako príslušník mestskej polície na zimný štadión, kde sa mali fanúšikovia Detvy dopúšťať výtržností. Po príchode na miesto bola časť fanúšikov v bare a časť vonku, pričom títo boli veľmi vulgárni a provokovali policajtov, ktorí sa ich snažili ukludniť. Svedok s kolegami vykonával len asistenciu hliadkam PZ. Svedok ďalej uviedol, že sa mu zdá, ako jeden z mužov, ktorých odprevádzali policajti dal hlavičku policajtovi, pričom uviedol, že to bolo, na 90% otec. Potom svedok videl, ako si jeden z príslušníkom PMJ zakrýval tvár, avšak k zraneniam policajta na tvári sa vyjadriť nevedel. Svedok tam pribehol pomôcť s pacifikovaním dvoch mužov, a to otca, ktorý

bol útočníkom a jeho syna. Počas spútavania obaja muži kládli aktívny odpor. Svedok tiež uviedol, že mladší z tých dvoch mužov vykrikoval a chcel ihneď prísť na pomoc otcovi a odtiaľ svedok vie, že to boli otec a syn, pričom syn chcel otcovi pomôcť tak, že chcel odtrhnúť zasahujúcich policajtov od jeho otca. Či niektorého z policajtov napadol aj syn svedok uviesť nevedel a nevedel sa vyjadriť ani k prípadným zraneniam otca a syna. Svedok nevidel žiadnu provokáciu zo strany polície a uviedol, že to bolo práve naopak. Svedok žiaden zákrok nevykonával a asistoval len tak, že ukludňoval dav.

Svedok na hlavnom pojednávaní potvrdil, že dňa 24.05.2016 vypovedal pravdivo s súčasne uviedol, že útok na policajta (hlavička policajtovi) videl periférne, a preto použil spojenie „že sa mu zdá, že jeden z mužov dal hlavičku policajtovi“. (čl. 342-343)

Svedok E. F., nar.: XX.XX.XXXX na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.07.2017 vypovedal, že v tom čase mal ako príslušník mestskej polície službu, pričom ich štátna polícia volala na výpomoc na zimný štadión, kde fanúšikovia robili zle. Po príchode na miesto svedok videl viacerych podgurážených fanúšikov a vedel, že sa hrá hokej medzi Trnavou a Detvou. Pred barom Hokejka sa nachádzali fanúšikovia Detvy, ktorí mali dosť vypité, boli dosť agresívni a osobne do svedka a tiež do kolegu svedka jeden provokatívne drgal. Prišlo tam tiež ku kontaktu medzi jedným fanúšikom a štátnym policajtom, pričom fanúšik bol značne pod vplyvom alkoholu a zostal ležať na zemi. Svedok uviedol, že videl obžalovaného E. J. asi zo 7-8 metrov (pozn. svedok ukázal na obžalovaného prítomného na hlavnom pojednávaní) ako udrel čelom do tváre do oblasti nosa štátneho policajta, ktorý obžalovaného E. J. spacifikoval. Svedok pribehol k policajtovi, či tento nepotrebuje pomoc, pričom policajt sa svedka pýtal, či mu netečie krv z nosa, ktorý mu trocha začal opúchať a bol po údere červený, krv mu však z neho netiekla. Svedok sa nevedel vyjadriť, či videl aj druhého obžalovaného, uviedol len, že videl viacej ľudí, pričom tam bol vyšší silnejší chlapec, ktorý svedka a kolegu svedka stále provokoval. Či ten chlapec bol druhý obžalovaný svedok uviesť nevedel. Obžalovaný E. J. sa pri pacifikovaní slovné bránil a aj kládol aktívny odpor, preto svedok obžalovanému chytil ruku, aby mu policajt mohol založiť putá. (čl. 343-345)

Svedok U. Z., nar.: XX.XX.XXXX na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.07.2017 vypovedal, že bol aj s kolegom vo večerných hodinách privolaní k baru Hokejka, kde dochádzalo k roztržkám medzi fanúšikmi Trnavy a Detvy. Fanúšikovia chodili hore-dole, boli napití, vyvádžali a rozbíjali. K samotnému incidentu došlo asi 20-30 metrov od vchodu do baru Hokejka. Policajt sa držal za nos, lebo dostal hlavičku. Ako policajt dostal hlavičku, svedkov kolega E. utekal na pomoc spacifikovať obžalovaného E. J. a svedok bránil ostatným fanúšikom, aby do toho nevstupovali a nezasahovali. Svedok úder nevidel priamo, videl len to, čo nasledovalo hneď potom. Svedok ďalej uviedol, že druhý obžalovaný nepočúval výzvy a stále prechádzal cez policajtov, ktorí stáli pred vchodom do baru a provokoval, čo urobil asi 30-krát so zjavným cieľom vyprovokovať nejaký konflikt. Svedok priamy útok obžalovaného H. J. na policajtov nevidel. Vo vzťahu k obžalovanému H. J. svedok uviedol, že tento sa v čase úderu obžalovaného E. J. nachádzal pred barom Hokejka a služobný zákrok voči obžalovanému H. J. vykonávaný nebol. Svedok potvrdil, že obžalovaný H. J. reagoval na služobný zákrok proti obžalovanému E. J. tým, že sa snažil do toho vstúpiť a pomôcť obžalovanému E. J.. Policajti v služobnom vozidle odviezli len obžalovaného E. J. a obžalovaný H. J. ostal ešte chvíľu pred barom a potom sa to všetko rozpíhalo. (čl. 345-347)

Na návrh prokurátora bola postupom podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku prečítaná časť Zápisnice o výsluchu svedka zo dňa 26.05.2016 na čl. 137 na jej strane 3, kde svedok vypovedal, že po skončení hokeja sa dovalila ďalšia skupinka starších mužov pred vchod baru Hokejka a jeden z mužov vo veku cca 45-50 rokov s kratšími blondými vlasmi dal policajtovi - príslušníkovi PMJ hlavičku priamo do tváre. Svedok po prečítaní jeho výpovede z prípravného konania uviedol, že hlavičku nevidel, len počul, že policajt dostal hlavičku a videl už len, ako si policajt drží nos.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12.12.2017 bol vypočutý znalec MUDr. Alexander Köröcz, PhD., ktorý uviedol, že sa pridrižava záverov svojho Znaleckého posudku č. 39/2015 zo dňa 25.07.2015 a na jeho závery sa výslovne odvoláva. Vzhľadom na uvedené boli postupom podľa § 268 ods. 2 prečítané závery predmetného znaleckého posudku v jeho časti 4, bodoch 1-6 a 8-10, kde znalec uviedol, že obžalovaný E. J. utrpel pomliaždenie hlavy v oblasti obočia vpravo, zlomeninu nosa a tržnú ranu na nose s dobou liečenia 2 týždne, obžalovaný H. J. pomliaždenie tváre s krvným výronom okolo oka vľavo a odreninu hlavy v temeno-záhlavovej oblasti vpravo s dobou liečenia 7 dní, poškodený H. B. pomliaždenie chrbta nosa a pomliaždenie chrbta ruky vpravo s dobou liečenia 7 dní, poškodený V. J. pomliaždenie hlavy v oblasti záhlavia a natiahnutie dlhej hlavy dvojhlavého svalu ramena vľavo s dobou

liečenia 7 dní a poškodený G. Y. pomliaždenie chrbta ruky vpravo, pričom vo všetkých prípadoch ide o ľahké zranenia s dobou liečenia 7 dní. U oboch obžalovaných a u všetkých poškodených sa zranenia zhojili bez trvalých následkov.

K mechanizmu zranení jednotlivých poškodených znalec uviedol, že u poškodeného H. B. išlo o pôsobenie opakovaného násillia nízkej až strednej intenzity smerujúceho spredu dozadu na oblasť nosa a pravej ruky, čím bolo spôsobené pomliaždenie nosa a pravej ruky, pričom predmetom násillia bol tupý predmet. U poškodeného V. J. išlo o pôsobenie násillia nízkej až strednej intenzity bez opakovania smerujúceho zozadu dopredu na oblasť záhlavia a týmto násillím bolo spôsobené pomliaždenie hlavy v tylovej oblasti. K natiahnutiu dvojhlavého svalu ľavého ramena došlo pri nadmernom nekoordinovanom ohybe ľavého ramena a predmetom násillia bol tupý predmet. U poškodeného G. Y. išlo o násillie nízkej až strednej intenzity bez opakovania smerujúce spredu dozadu na pravú ruku, pričom týmto násillím bolo spôsobené pomliaždenie chrbta pravej ruky a predmetom násillia bol tupý predmet.

Znalec zároveň uviedol, že pravdepodobnejší mechanizmus vzniku zranení je ten, ktorí uviedli vo svojich výpovediach poškodení, pričom pre tento mechanizmus zranení svedčí neprítomnosť zranení na hlave u poškodeného H. B., ktorou mal podľa výpovede obžalovaného E. J. jemu spôsobiť zlomeninu nosa. Iný mechanizmus zranení, ako je uvedený vo výpovediach svedkov je nepravdepodobný.

Znalec napokon uviedol, že bodové ohodnotenie zranení jednotlivých poškodených podľa zákona č. 437/2004 Z. z. je nasledovné: u poškodeného H. B. celkom 20 bodov vo finančnom vyjadrení pri hodnote jedného bodu 16,48 Eur je to suma 329,60 Eur, u poškodeného V. J. celkom 20 bodov vo finančnom vyjadrení je to suma 329,60 Eur a u poškodeného G. Y. celkom 15 bodov vo finančnom vyjadrení je to suma 247,20 Eur. (čl. 211-216, čl. 220-222)

Znalec MUDr. Alexander Köröcz, PhD. zároveň na hlavnom pojednávaní vypovedal, že zranenia poškodeného H. B. vyplývajú z lekárskej správy zo dňa 29.01.2015 a boli zistené na základe klinického nálezu pohmatovej citlivosti chrbta nosa bez krvácania do nosa a pohmatovej citlivosti opuchu chrbta ruky, pričom doplnil, že pokiaľ ide o pomliaždenie nosa tohto poškodeného aj bez jeho opuchu a deformity, ide o stav, pri ktorom dochádza k poškodeniu mäkkých orgánov - či už šliach, svalov, prípadne chrupavky, čoho výsledkom je na prvom mieste pohmatová bolesť, pričom v prípade, že je dostatočné množstvo mäkkého tkaniva - šliach, svalov, prípadne chrupavky môže dôjsť k zakrvácaniu a následnému opuchu a farebným zmenám v oblasti, ktorá bola pomliaždená. V prípade nosa je tento stav daný tým, že na nose je prítomná len koža a hneď pod ňou sa nachádza periost, teda kostný obal, chrupavka a kosť. V takomto prípade známky pomliaždenia, ktoré sú prítomné v oblasti s väčším výskytom mäkkých štruktúr, svalov, šliach, chrupavky, a teda opuch a farebné zmeny chýbajú.

V prípade poškodeného V. J. išlo o pomliaždenie hlavy v záhlavovej oblasti nie ťažké a natiahnutie šľachy dlhej hlavy dvojhlavého svalu ramena vľavo, pričom diagnóza pomliaždenia hlavy bola stanovená subjektívnym údajom poškodeného o pohmatovej citlivosti záhlavia viac vpravo bez vonkajších známk zranení a diagnóza natiahnutia šľachy dlhej hlavy dvojhlavého svalu ľavého ramena bola určená na základe klinického vyšetrenia, kedy bola diagnostikovaná bolesť v prednej časti ramena v oblasti priebehu uvedenej šľachy tiež bez vonkajších známk zranenia.

Znalec uviedol, že bolesť ako takú nie je možné objektívne zhodnotiť, pričom existujú schémy na určenie charakteru a rozsahu bolesti, ktoré však v tomto prípade neboli použité a bolesť bola určená na základe subjektívnych údajov poškodených.

Znalec súčasne doplnil, že stanovenie diagnózy nezávažných zranení, ako je v tomto prípade pomliaždenie, ktoré nevyžaduje žiadnu liečbu sa stanovuje výhradne na základe subjektívneho údaja pacienta v prípade, ak nie sú prítomné objektívne vonkajšie známky zranení a pokiaľ ide o lekárske správy poškodených H. B. a V. J., v oboch prípadoch sa jedná o štandardné zapísané vyšetrenie lekárom po úraze, ktoré obsahuje všetky náležitosti, ktoré sa v lekárskej správe uvádzajú podľa zákona o zdravotnej starostlivosti a v ničom neodbočujú od obvyklých nálezov podobných zranení. Pokiaľ ide o schému na určenie charakteru a rozsahu bolesti, nie je povinnosťou lekára ju použiť, pretože takéto schémy sa používajú u pacientov, v prípade ktorých ide o chronickú a nie akútnu bolesť a u ktorých je nutnosť používať lieky opiátového charakteru a ktoré sú viazané na lekársky predpis za účelom zistenia množstva a intenzity podávania liekov takýmto pacientom. (čl. 362-364.)

Zo zápisnice o výsluchu svedka U. Y., nar.: XX.XX.XXXX zo dňa 29.01.2015 vyplynulo, že v rozhodnom čase brigádovola v bare Hokejka. Svedkyňa volala majiteľa baru, nakoľko pán dal svojmu synovi v bare facku a kázal mu, aby sa správal slušne, na čo syn reagoval tak, že chytil nervy, vzal barovú stoličku a zahnal sa ňou do výšky a rozbil kazetový strop a aj samotnú stoličku. Vtedy svedkyňa stlačila poplašné zariadenie a privolala SBS ŽOS Trnava. Následne do baru prišli príslušníci PMJ a aj mestská polícia. Po príchode polície sa riešilo kto a koľko zaplatí. Svedkyňa sa nevedela vyjadriť k tomu, čo sa dialo vonku. (čl. 99-100)

Zo zápisnice o výsluchu svedka H. R., nar.: XX.XX.XXXX zo dňa 25.05.2016 vyplynulo, že je príslušníkom OO PZ v Trnave na pozícii referenta s územnou a objektovou zodpovednosťou, pričom s kolegom P. boli vyslaní na zimný štadión, kde mali fanúšikovia Detvy robiť výtržnosti. Na mieste boli ako prvá hliadka a potom prišla hliadka PMJ Trnava. Svedok s kolegom vošli do baru Hokejka, kde bolo asi 20-30 fanúšikov Detvy, ktorí boli riadne pod vplyvom alkoholu a jedna skupinka tam s barmankou a potom aj s majiteľom riešila nejaký problém, pričom svedok si všimol rozbitý strop. Následne boli všetci fanúšikovia vykázaní von z baru okrem dvoch fanúšikov, ktorí mali rozbiť strop. Fanúšikovia vonku robili výtržnosti a na výzvy polície, aby sa upokojili nereagovali. Svedok si vonku všimol ležať na zemi jedného fanúšika, ktorého sa pýtal, čo sa mu stalo, ale tento nereagoval. Mestskí policajti privolali RZP, pričom svedok tohto fanúšika pomohol naložiť do sanitky. Svedkov kolega P. ostal s fanúšikom aj v sanitke pri ošetrovaní fanúšika. Svedok zasahoval proti nejakému fanúšikovi, a preto útok na príslušníkov PMJ nevidel, ale všimol si, že hliadka v zložení G. Y. a C. J. išla pomáhať príslušníkom PMJ, ktorých videl na zemi. Pokiaľ ide o fanúšika, ktorý ležal na zemi a mal byť ošetrovaný RZP neskôr vysvitlo, že išlo len o stávkku a týmto spôsobom chcel vyprovokovať dav voči polícii. Svedok si na OO PZ všimol na jednom príslušníkovi PMJ červené na líci a krku a zranený bol aj jeho kolega G. Y., ktorý mal poranenú ruku. Svedok potvrdil, že všetci fanúšikovia boli očividne pod vplyvom alkoholu, boli agresívni a ich agresivita sa stupňovala. (čl. 103-104)

Zo zápisnice o výsluchu svedka H. P., nar.: XX.XX.XXXX zo dňa 01.04.2015 vyplynulo, že je príslušníkom OO PZ v Trnava na pracovnej pozícii referent s územnou a objektovou zodpovednosťou, pričom dňa 28.01.2015 bol vyslaný operačným strediskom s kolegom R. do baru Hokejka, kde mali fanúšikovia Detvy robiť nejaké výtržnosti. Fanúšikovia boli v bare očividne pod vplyvom alkoholu a keď tam svedok s kolegom prišiel, dohadovali sa s obsluhou o vyrovnaní za škodu, lebo pravdepodobne rozbili strop. Fanúšikovia boli z baru vykázaní von okrem tých dvoch či troch, ktorí mali rozbiť strop. Následne prišla na miesto hliadka PMJ KR PZ Trnava a hliadka mestskej polície. Vo vnútri baru ostala hliadka PMJ. Svedok s kolegom R. vyšli von z baru, kde sa nachádzali ostatní vykázaní fanúšikovia, ktorí boli agresívni. Svedkov kolega R. išiel k ležiacemu fanúšikovi, ktorý nemal viditeľné zranenia. Svedok asistoval RZP pri nakladaní tohto fanúšika do sanitky a vykonával aj lustráciu jeho osoby, čo sa nedarilo, nakoľko fanúšik si úmyselne vymýšľal rôzne mená. Fanúšik bol následne stotožnený, išlo o osobu H. H. z G., pričom tento fanúšik sa priznal, že išlo o stávkku a týmto spôsobom chcel vyprovokovať ostatných fanúšikov voči polícii. Svedok nevidel útok obžalovaných na príslušníkov PMJ, nakoľko bol celý čas v sanitke a nevedel sa vyjadriť ani k zraneniam príslušníkov PMJ. Svedok potvrdil, že na mieste sa nachádzala aj ďalšia hliadka OO PZ Trnava v zložení G. Y. a C. J.. (čl. 105-106)

Zo zápisnice o výsluchu svedka V. F., nar.: XX.XX.XXXX zo dňa 04.12.2015 vyplynulo, že pracoval ako príslušník SBS pre spoločnosť ŽOS Bezpečnosť, pričom začiatkom roka 2015 bol vyslaný na zimný štadión v Trnave do baru, kde bolo hlásené tiesňové volanie resp. prepád. Na miesto sa dostavili do 3-5 minút, pričom vo vnútri sa nachádzali fanúšikovia Detvy a aj nejakí fanúšikovia Trnavy. Barmanka uviedla, že osoba sediaci pri bare sa správala agresívne a rozbila barovú stoličku a poškodila strop. Išlo o muža vo veku asi 25-30 rokov priemernej postavy s výškou asi 180 cm, ktorý bol silno pod vplyvom alkoholu a mal poranenie hlavy vo vlasovej oblasti. Muž nechcel komunikovať a nechcel ani predložiť občiansky preukaz a uviedol, že nie je ochotný nahradiť spôsobenú škodu. Následne bola cez operačné stredisko ŽOS Bezpečnosť privolaná štátna polícia, ktorá si vec prevzala. Pri mužovi, s ktorým svedok komunikoval stále chodil nejaký starší pán, ktorý hovoril, že je otcom toho muža. Svedok bol striedavo vonku a aj vnútri v bare a následne ostal vo vnútri baru, nakoľko boli požiadaní, aby chránili majiteľa baru, a preto sa k tomu, čo sa udialo vonku vyjadriť nevedel. V čase, keď bol svedok vonku postrehol len na zemi ležiaceho fanúšika, ktorému však podľa toho čo svedok videl nič nebolo. Svedok útok fanúšikov na policajtov nevidel a nevidel ani zranenia policajtov a ani fanúšikov. (čl. 121-122)

Zo zápisnice o vylúchu svedka H. H., nar.: XX.XX.XXXX zo dňa 11.01.2016 vyplynulo, že pracuje ako mestský policajt a začiatkom roka 2015 bol vyslaný stálou službou mestskej polície na zimný štadión do baru Hokejka asistovať štátnej polícii. Pred barom Hokejka už bolo viacero hliadok polície a fanúšikovia Detvy, ktorí boli silno pod vplyvom alkoholu. Svedok nebol svedkom útoku fanúšikov na policajtov, všimol si len jedného policajta, ktorý mal rozbitý nos a pod nosom slzičku krvi. Svedok žiaden služobný zákrok nevykonával. (čl. 146-147)

Z fotodokumentácie na čl. 235- 239 vyplynulo, že ide o fotografie baru a pouličného osvetlenia pred resp. v blízkosti baru, a to s bleskom i bez, pričom medzi jednotlivými fotografiami (s bleskom či bez blesku) prakticky nie je žiaden rozdiel vo viditeľnosti, pričom svetelné podmienky umožňujú sledovať dej pred barom.

Z fotodokumentácie na čl. 240-241 vyplynulo, že ide o fotografie poškodeného H. B. so zábermi na celú postavu, tvár, jeho nos, zašpinenú uniformu a chrbát pravej ruky, pričom na nose poškodeného nie je viditeľný opuch a ani vonkajšie zranenie.

Z fotodokumentácie na čl. 243-244 vyplynulo, že ide o fotografie poškodeného V. J. so zábermi na celú postavu a zašpinenú uniformu.

Z fotodokumentácie na čl. 245- 246 vyplynulo, že ide o fotografie poškodeného G. Y. so zábermi na celú postavu a obviazanú pravú ruku.

Na fotodokumentácii na čl. 247-249 sú zábery obžalovaného E. J. so zábermi na celú postavu a jeho tvár, na ktorej je vidno podliatinu na pravom oku a zranenie nad pravým obočím na nose.

Na fotodokumentácii na čl. 250-251 sú zábery obžalovaného H. J. so zábermi na jeho tvár a spútané ruky, kde má na tvári podliatinu na ľavom oku a na chrbte pravej ruky začervenanie.

Z odpovede spoločnosti ŽOS Bezpečnosť, spol. s r.o. zo dňa 12.11.2015 vyplynulo, že za spoločnosť ŽOS Bezpečnosť, spol. s r.o. sa zásahu v bare Hokejka zúčastnili zamestnanci menovanej spoločnosti K. F., E. M., V. F. a E. L.. (čl. 253)

Z rozsudku Okresného súdu Zvolen sp.zn. 5T/102/2015 zo dňa 04.11.2015 vyplynulo, že obžalovaný E. J. bol týmto rozsudkom uznaný vinným zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výške 300,- Eur a náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace, a to v podstate na tom skutkovom základe, že dňa 28.12.2014 v disko klube fyzicky napadol poškodeného tak, že ho chytil rukou za krk, potlačil ho asi pol metra dozadu a následne jedenkrát udel rukou do hlavy do oblasti ľavého ucha. (čl. 269-270)

Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov MV SR na osobu obžalovaného E. J. vyplynulo, že obžalovaný nemá evidované žiadne priestupky. (čl. 275)

Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov MV SR na osobu obžalovaného H. J. vyplynulo, že obžalovaný pred skutkom, pre ktorý bol týmto rozsudkom uznaný vinným nespáchal žiaden priestupok. (čl. 276)

Z odpovedí Mestského úradu v G. zo dňa 07.06.2016 vyplynulo, že Mestský úrad G. na osoby obžalovaných údaje o zamestnaní a priestupkoch nevedie a iné údaje o obžalovaných mu nie sú známe (čl. 281-282)

Z odpovede zdravotnej poisťovne DÔVERA zdravotná poisťovňa, a.s. a jej prílohy zo dňa 06.06.2016 vyplynulo, že zdravotná poisťovňa si uplatnila regresný nárok vo výške 14,47 Eur za úhradu nákladov na zdravotnú starostlivosť poskytnutú jej poistencovi H. B., nar.: XX.XX.XXXX v súvislosti s úrazom zo dňa 28.01.2015. (čl. 78-79)

Z odpovede zdravotnej poisťovne DÔVERA zdravotná poisťovňa, a.s. a jej prílohy zo dňa 06.06.2016 vyplynulo, že zdravotná poisťovňa si uplatnila regresný nárok vo výške 13,30 Eur za úhradu nákladov

na zdravotnú starostlivosť poskytnutú jej poistencovi V. J., nar.: XX.XX.XXXX v súvislosti s úrazom zo dňa 28.01.2015. (čl. 88-89)

Z odpovede zdravotnej poisťovne Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. zo dňa 01.06.2016 a jej prílohy vyplynulo, že zdravotná poisťovňa si uplatnila regresný nárok vo výške 16,78 Eur za úhradu nákladov na zdravotnú starostlivosť poskytnutú jej poistencovi G. Y., nar.: XX.XX.XXXX v súvislosti s úrazom zo dňa 28.01.2015 (čl. 97-98)

Z odpisu z registra trestov na obžalovaného E. J. vyplynulo, že obžalovaný bol doposiaľ dvakrát súdne trestaný, a to v roku 1987 za rozkrádanie majetku v socialistickom vlastníctve, kde sa neho hľadá, akoby nebol odsúdený a rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 5T/102/2015 zo dňa 04.11.2015 (viď vyššie), pričom aj v tomto prípade sa na neho hľadá, akoby nebol odsúdený. (čl. 296)

Z odpisu z registra trestov na obžalovaného H. J. vyplynulo, že tento doposiaľ nebol súdne trestaný (čl. 297)

Zo Zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby H. J. zo dňa 28.01.2015 vyplynulo, že obžalovaný bol zadržaný podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku dňa 28.01.2015 časom 19.15 hod. príslušníkmi KR PZ v Trnave, PMJ na ul. Spartakovskej v Trnave pred hokejovým štadiónom z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a písm. c) Trestného poriadku, pričom obžalovaný zápisnicu odmietol podpísať, nezúčastnená osoba mjr. Ing. D. J. nie je na zápisnici podpísaný a na tejto zápisnici je podpísaný len nstržm. A. J., policajt ODŽP TT (čl. 60)

Zo Zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby E. J. zo dňa 29.01.2015 vyplynulo, že obžalovaný bol zadržaný podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku dňa 28.01.2015 časom 19.15 hod. príslušníkmi KR PZ v Trnave, PMJ na ul. Spartakovskej v Trnave pred hokejovým štadiónom z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a písm. c) Trestného poriadku, pričom obžalovaný zápisnicu odmietol podpísať. (čl. 62)

Zo Zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby H. J. zo dňa 28.01.2015 predloženého prokurátorkou z konceptu vyšetrovacieho spisu vyplynulo, že obžalovaný bol zadržaný podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku dňa 28.01.2015 časom 19.15 hod. príslušníkmi KR PZ v Trnave, PMJ na ul. Spartakovskej v Trnave pred hokejovým štadiónom z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a písm. c) Trestného poriadku, pričom obžalovaný zápisnicu odmietol podpísať, pričom na tejto zápisnici sú podpísaní mjr. Ing. D. J. ako nezúčastnená osoba a aj nstržm. A. J., policajt ODŽP TT.

Okresný súd vinu obžalovaných na základe vyššie uvedených dôkazov vyhodnotil nasledovnými úvahami:

Vykonaným dokazovaním bola vina obžalovaných preukázaná bez akýchkoľvek rozumných a dôvodných pochybností, pričom súd poukazuje na výpovede poškodených H. B., V. J. a G. Y. a tiež na svedecké výpovede svedkov V. D., E. F. a U. Z., z obsahu ktorých možno ustáliť priebeh skutkového deja presne tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Pokiaľ ide o atmosféru vo vnútri baru a pred ním, túto v zhode s výpoveďami poškodených dopĺňajú svedecké výpovede ďalších svedkov, a to U. Y., H. R., H. P., V. F. a H. H..

Poškodení a svedkovia V. D., E. F. a U. Z. v podstate zhodne vypovedali, že cestou k služobným motorovým vozidlám poškodených najprv obžalovaný E. J. napadol poškodeného H. B. tak, že mu dal tzv. hlavičku do tváre, na čo poškodený H. B. reagoval tak, že ustúpil dozadu a podlomili sa mu kolená a následne udel obžalovaného E. J. asi 2 alebo 3 krát pravou rukou do tváre, po čom obaja spadli na zem, kde poškodený H. B. spacifikoval obžalovaného E. J. a založil mu putá. Vidiac uvedené poškodený V. J. chcel ísť poškodenému H. B. na pomoc, pričom bol sám zozadu napadnutý obžalovaným H. J., ktorý ho udel päšťou do zadnej časti hlavy. Poškodený G. Y. videl, ako sa najprv zastavil obžalovaný E. J. a keď sa k nemu otočil poškodený H. B., obžalovaný E. J. mu dal tzv. hlavičku do tváre, pričom táto výpoveď korešponduje s výpoveďou poškodeného H. B., ktorý uviedol, že pri tom, ako s obžalovaným E. J. kráčali k služobnému vozidlu, mu obžalovaný E. J. niečo hovoril, na čo sa poškodený H. B. otočil a vzápätí ho obžalovaný E. J. napadol tak, že mu dal tzv. hlavičku do tváre. Výpovede poškodených H.

B. a G. Y. potvrdzuje výpoveď poškodeného V. J., ktorý potvrdil, že videl, ako obžalovaný E. J. napadol poškodeného H. B. tak, že mu dal tzv. hlavičku do tváre a keď sa rozbehol k poškodenému H. B. aby mu pomohol, sám bol odzadu napadnutý obžalovaným H. J., ktorý ho udrel päšťou do zadnej časti hlavy a na zemi pri zakladaní pút od obžalovaného H. J. dostal aj kopanec, pričom metanie sa a kopanie obžalovaného H. J. pri zakladaní pút potvrdil aj G. Y., ktorého obžalovaný H. J. kopol pri tom, ako pomáhal poškodenému V. J. zakladať obžalovanému H. J. putá. Skutočnosť, že obaja obžalovaní boli pod vplyvom alkoholu, boli agresívni a kládli pri ich pacifikovaní a zakladaní pút aktívny odpor potvrdili nielen poškodení, ale aj viacerí svedkovia.

Súd poukazuje na nezrovnalosti vo výpovediach samotných obžalovaných, ktoré robia ich výpovede nevierohodnými, keď obžalovaný E. J. tvrdil, že do baru Hokejka prišli až po druhej tretine, avšak obžalovaný H. J. uvádzal, že v bare Hokejka boli aj počas prestávky medzi prvou a druhou tretinou hokejového zápasu medzi Trnavou a Detvou. Obžalovaný E. J. tiež nehovoril pravdu, keď uvádzal, že vnútri v bare Hokejka neboli prítomní poškodení, avšak toto jeho tvrdenie bolo vyvrátené nielen výpoveďami poškodených H. B. a V. J., ale aj viacerými svedeckými výpoveďami ako napr. výpoveďou U. Y. a H. P.. Obaja obžalovaní tvrdili, že riešenie náhrady škody s poškodenými prebehlo až vonku pred barom, čo bolo tiež vykonaným dokazovaním vyvrátené, pretože poškodení s nimi a aj s majiteľom baru hovorili o náhrade škody priamo v bare a keďže k dohode o náhrade škody nedošlo, boli vyzvaní na podanie vysvetlenia na OO PZ v Trnave, keďže majiteľ baru náhradu škody požadoval. Nie je teda pravdivé tvrdenie obžalovaných, že z baru vyšli, lebo chceli urobiť oznámenie na políciu, pretože obžalovaní boli vyzvaní, aby z baru vyšli a nasledovali poškodených za účelom podania vysvetlenia. Obžalovaný H. J. tiež nehovoril pravdu, keď uvádzal, že videl, ako policajt bije jeho otca na zemi, pretože okrem svedkov, ktorí túto skutočnosť nepotvrdili to bol sám obžalovaný E. J., ktorý na hlavnom pojednávaní vypovedal, že zo strany poškodených nebol napadnutý ani na zemi, ani v policajnom aute a ani na policajnej stanici. Obžalovaní sa tak snažili popísať priebeh skutku inak, ako k nemu v skutočnosti došlo a navodiť tým zdanie, že zo strany poškodených boli napadnutí bezdôvodne práve oni.

Súd ďalej poukazuje na znalecké dokazovanie, keď podľa znaleckého posudku pravdepodobnejší mechanizmus vzniku zranení je ten, ktorí uviedli vo svojich výpovediach poškodení, pričom pre tento mechanizmus zranení svedčí neprítomnosť zranení na hlave u poškodeného H. B., ktorou mal podľa výpovede obžalovaného E. J. jemu spôsobiť zlomeninu nosa. Iný mechanizmus zranení, ako je uvedený vo výpovediach svedkov je nepravdepodobný. Pokiaľ ide o argument obhajcu, že všetky zranenia poškodených boli dokumentované len pohmatovou citlivosťou na základe tvrdení samotných poškodených, a teda neexistuje žiaden dôkaz o tom, že poškodení zranenia skutočne mali, súd poukazuje na presvedčivú výpoveď znalca na hlavnom pojednávaní, ktorý vysvetlil, ako sa v týchto prípadoch spisujú lekárske správy a ako lekár stanovuje diagnózu, pričom v prípade poškodených nedošlo k inému postupu, ako je to vo všeobecnosti pri stanovovaní takýchto diagnóz bežné. Osobitne súd poukazuje na vysvetlenie znalca k neexistencii opuchu a podliatiny na nose poškodeného H. B., keď táto skutočnosť bola z pohľadu súdu hodnoverne vysvetlená tým, že na nose je prítomná len koža a hneď pod ňou sa nachádza perióst, teda kostný obal, chrupavka a kosť a v takomto prípade známky pomliaždenia, ktoré sú prítomné v oblasti s väčším výskytom mäkkých štruktúr, svalov, šliach, chrupavky, a teda opuch a farebné zmeny chýbajú. Znalecké dokazovanie tak dopĺňa ostatné dokazovanie na hlavnom pojednávaní a podporuje výpovede poškodených a svedkov.

Prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Trestného zákona sa dopustí ten, kto použije násilie pre výkon právomoci verejného činiteľa.

Prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona ten, kto sa dopustí slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že napadne iného.

Podľa § 128 ods. 1 Trestného zákona Verejným činiteľom sa na účely tohto zákona rozumie prezident Slovenskej republiky, poslanec Národnej rady Slovenskej republiky, poslanec Európskeho parlamentu, člen vlády, sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky, sudca, prokurátor alebo iná osoba zastávajúca funkciu v orgáne verejnej moci, príslušník ozbrojených síl, osoba v služobnom pomere, starosta, predseda vyššieho územného celku, poslanec orgánu územnej samosprávy, štátny zamestnanec alebo zamestnanec orgánu štátnej správy, územnej samosprávy alebo iného štátneho orgánu, osoba, ktorá vykonáva pôsobnosť v rámci právnickej osoby, ktorej zákon zveruje právomoc rozhodovať v oblasti

verejnej správy, notár, súdny exekútor, člen lesnej stráže, vodnej stráže, rybárskej stráže, poľovníckej stráže, stráže prírody alebo osoba, ktorá má oprávnenie člena stráže prírody, ak sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Pre trestnú zodpovednosť a ochranu verejného činiteľa sa podľa jednotlivých ustanovení tohto zákona vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou. Verejným činiteľom je aj sudca alebo úradník medzinárodného súdneho orgánu uznaného Slovenskou republikou alebo funkcionár alebo iný zodpovedný pracovník orgánu činného v trestnom konaní iného štátu, orgánu Európskej únie alebo orgánu vytvoreného spoločne členskými štátmi Európskej únie, ak na území Slovenskej republiky vykonáva úkony trestného konania takého štátu alebo orgánu; pre jeho ochranu sa podľa ustanovení tohto zákona vyžaduje, aby úkony trestného konania vykonával v súlade s medzinárodnou zmluvou alebo so súhlasom orgánov Slovenskej republiky.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že poškodení H. B. a V. J. boli v čase spáchania skutku príslušníkmi PZ zaradenými na KR PZ v Trnave v PMJ a poškodený G. Y. bol v čase spáchania skutku príslušníkom OO PZ v Trnave, teda všetci poškodení boli verejnými činiteľmi a všetci poškodení vykonávali služobný zákrok, keď boli najprv vyslaní k baru Hokejka riešiť výtržnosti fanúšikov Detvy a následne pacifikovali oboch obžalovaných potom, ako obžalovaný E. J. napadol poškodeného H. B. a obžalovaný H. J. poškodeného V. J..

Obaja obžalovaní tak použili násilie pre výkon právomoci verejného činiteľa potom, ako boli vyzvaní na podanie vysvetlenia na OO PZ v Trnave, keď majiteľovi baru Hokejka odmietli uhradiť škodu spôsobenú rozbitím stropu barovou stoličkou. Zároveň sa obaja obžalovaní dopustili fyzicky, verejne a na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadli iného, a to obžalovaný E. J. poškodeného H. B. a obžalovaný H. J. poškodených V. J. a G. Y. verejne pred viacerými na mieste prítomnými fanúšikmi (pozn. jednotliví svedkovia uvádzajú, že ich bolo cca 20-30) a na mieste verejnosti prístupnom, ktorým je verejne prístupná ulica pri zimnom štadióne v Trnave.

Čo sa týka úmyslu, u oboch obžalovaných ide o úmysel priamy podľa § 15 písm. a) Trestného zákona, podľa ktorého trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel' chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, pretože u oboch obžalovaných bola prítomná súčasne tak vedomostná ako aj vôľová zložka ich konania.

Pokiaľ ide o možnú aplikáciu ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého Nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná je súd toho názoru, že práve s ohľadom na spôsob spáchania prečinov a okolnosti, za ktorých boli tieto obžalovanými spáchané - teda že títo napadli príslušníkov PZ bez akéhokoľvek dôvodu, ďalej s ohľadom na spôsobené následky - spôsobené zranenia príslušníkov PZ, nie je možné ustáliť, že závažnosť týchto prečinov je nepatrná.

Pri ukladaní trestov obžalovaných argumentoval nasledovne:

Podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona Ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že obaja obžalovaní spáchali dva prečiny, a teda bolo potrebné im ukladať úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, súd obom obžalovaným ukladal trest podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona, kde v prípade spáchania tohto prečinu útoku na verejného činiteľa zákon umožňuje páchatel'ovi uložiť trest odňatia slobody na 1 až 5 rokov, pretože páchatel'ovi prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona zákon umožňuje uložiť trest odňatia slobody až na 3 roky, z čoho je potom zrejmé, že prísnejšie trestným činom z dvoch spáchaných prečinov je práve prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona.

Výrok o treste obžalovaného E. J.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona Ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

V prípade obžalovaného E. J. vykonaným dokazovaním nebola preukázaná žiadna poľahčujúca okolnosť, a to napriek tomu, že tento pred spáchaním predmetných prečinov nebol priestupkovo prejednávaný a pokiaľ ide o jeho predchádzajúce odsúdenia, hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený. Dôvodom pre takýto záver súdu je tá skutočnosť, že zahladenie odsúdenia na jednej strane vylučuje aplikáciu ustanovenia § 37 písm. m) Trestného zákona, podľa ktorého je priťažujúcou okolnosťou to, ak páchatel bol už za trestný čin odsúdený, avšak na strane druhej nevylučuje posúdenie osoby obžalovaného vo vzťahu k riadnemu vedeniu života pred spáchaním trestného činu a v prípade obžalovaného E. J. o to viac, že sa druhovo rovnakej trestnej činnosti (pokiaľ ide prečin výtržníctva) dopustil 28.12.2014, teda len mesiac pred spáchaním prečinov, zo spáchania ktorých bol uznaný vinným týmto rozsudkom.

V prípade oboch obžalovaných bola zistená jedna priťažujúca okolnosť, a to podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, teda spáchanie viacerých (v tomto prípade dvoch) trestných činov.

Zohľadňujúc uvedené bolo preto v prípade obžalovaného E. J. potrebné aplikovať ustanovenia § 38 ods. 2 a ods. 4 Trestného zákona, čím došlo k zvýšeniu dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby z 1 roka na 28 mesiacov.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení je súd toho názoru, že trestom, ktorý bude vo vzťahu k E. J. trestom nielen spravodlivým, ale aj trestom plniacim individuálnu a generálnu prevenciu, je trest na spodnej hranici trestu odňatia slobody, a preto súd obžalovanému E. J. uložil trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona Súd môže podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

a) vzhľadom na osobu páchatela, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatela výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona Súd môže za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho tri roky, ak páchatelovi zároveň uloží probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Ustanovenie § 49 ods. 2 platí rovnako.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona Pri určení probačného dohľadu ustanoví súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Zároveň súd uloží obmedzenia alebo povinnosti, ktoré sú súčasťou probačného dohľadu.

Podľa § 51 ods. 4 písm. e) Trestného zákona je povinnosťou, ktorú súd môže uložiť, povinnosť osobne alebo verejne sa ospravedlniť poškodenému.

Pri úvahe o tom, či v prípade obžalovaného E. J. je možné uložiť trest odňatia slobody ako trest podmienený súd vychádzal z toho, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatela výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, a preto tento trest uložil ako podmienený a zároveň mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe, ktorej dĺžku určil na tri roky z dôvodu, že skúšobná doba práve v tejto dĺžke bude slúžiť na preverenie, či aj podmienené odsúdenie obžalovaného splnilo svoj účel a obžalovaný sa ďalšej trestnej činnosti v budúcnosti nedopustí. Zároveň je určenie tejto dĺžky skúšobnej doby primerané aj vo vzťahu k výmere uloženého trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ide o povinnosť osobne alebo verejne sa ospravedlniť poškodenému H. B., nar. XX.XX.XXXX, túto súd obžalovanému E. J. uložil preto, že obžalovaný poškodeného napadol pre výkon právomoci verejného činiteľa bez akéhokoľvek dôvodu, a to v čase, kedy ešte nebol zadržaný. Na tomto mieste súd poznamenáva, že uvedené ale neznamená, že ak by aj obžalovaný mal nejaký dôvod použiť násilie voči poškodenému, túto povinnosť by mu neukladal. Uloženie tejto povinnosti je totiž v tomto prípade namieste preto, že obžalovaný poškodeného ako verejného činiteľa napadol úplne neočakávane, keď mal na príslušnom OO PZ podať len vysvetlenie k náhrade škody, ktorá bola spôsobená v bare Hokejka, a teda poškodený ako príslušník PZ ani nemal dôvod takýto útok očakávať, hoci pri výkone jeho povolenia musí inak počítať aj s takýmto rizikom.

Výrok o treste obžalovaného H. J.

U tohto obžalovaného mal súd za preukázané riadne vedenie života pred spáchaním trestného činu, teda poľahčujúcu okolnosť podľa ustanovenia § 36 písm. j) Trestného zákona a vychádzajúc z vyrovnaného pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností (pozn. viď konštatovanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, ako je uvedené vyššie u obžalovaného E. J.) nebolo potrebné upravovať zákonom ustanovenú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody, a preto mu ukladal trest v rozpätí od 1 roka do 5 rokov.

Trestom zákonným a spravodlivým v prípade obžalovaného H. J. je úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov, teda na dolnej, i keď nie úplne na spodnej výmere trestu odňatia slobody. Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona Pri povolení podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody určí súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona V rámci povolenia podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody môže súd páchatelovi uložiť aj primerané obmedzenia alebo povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 a 4, smerujúce k tomu, aby viedol riadny život, ktorých kontrolu vykonáva probačný a mediačný úradník; spravidla mu uloží, aby podľa svojich schopností nahradil škodu spôsobenú trestným činom. Ak sú splnené podmienky podľa osobitného predpisu, môže súd nariadiť kontrolu uložených primeraných obmedzení alebo povinností technickými prostriedkami, ak takáto kontrola nebola doposiaľ nariadená.

Aj v prípade tohto obžalovaného je súd toho názoru, že vzhľadom na osobu obžalovaného a okolnosti prípadu výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, a preto súd výkon trestu odňatia slobody podmienenčne odložil a určil skúšobnú dobu 24 mesiacov, ktorú považuje za primeranú tak k výmere uloženého trestu odňatia slobody ako aj k závažnosti spáchaných prečinov.

Pokiaľ ide o uloženie povinnosti osobne alebo verejne sa ospravedlniť poškodeným V. J., nar. XX.XX.XXXX a G. Y., nar. XX.XX.XXXX, súd na tomto mieste odkazuje na odôvodnenie uloženia tejto povinnosti obžalovanému E. J., ktoré je v plnom rozsahu aplikovateľné aj na obžalovaného H. J..

Výrok o náhrade škody

Vychádzajúc z toho, že vina obžalovaných bola vykonaným dokazovaním preukázaná, súd aplikoval ustanovenie § 287 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého Ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku

uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Pokiaľ ide o poškodených, ktorí sú zdravotnými poisťovňami, súd aplikoval ustanovenie § 9 ods. 7 písm. c) zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení zákona č. 718/2004 Z. z.) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého Zdravotná poisťovňa má právo uplatniť svoj nárok na úhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť voči tretej osobe, ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca došlo jej zavineným protiprávnym konaním (pozn. do 31.12.2016 podľa § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti).

Obžalovanému E. J. uložil povinnosť nahradiť zdravotnej poisťovni DÔVERA zdravotná poisťovňa, a.s. škodu, ktorú si táto uplatnila v prípravnom konaní, a to vo výške 14,47 Eur v súvislosti s úhradou zdravotnej starostlivosti poskytnutej poškodenému H. B., nar. XX.XX.XXXX ako jej poistencovi, pretože zranenia poškodenému H. B., nar. XX.XX.XXXX spôsobil tento obžalovaný svojim protiprávnym konaním.

Obžalovanému H. J. uložil povinnosť nahradiť škodu zdravotnej poisťovni DÔVERA zdravotná poisťovňa, a.s. škodu, ktorú si táto uplatnila v prípravnom konaní, a to vo výške 13,30 Eur v súvislosti s úhradou zdravotnej starostlivosti poskytnutej poškodenému V. J., nar.: XX.XX.XXXX ako jej poistencovi, pretože zranenia poškodenému V. J., nar.: XX.XX.XXXX spôsobil tento obžalovaný svojim protiprávnym konaním a súčasne mu uložil povinnosť nahradiť zdravotnej poisťovni Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. škodu, ktorú si táto uplatnila v prípravnom konaní, a to vo výške 16,78 Eur v súvislosti s úhradou zdravotnej starostlivosti poskytnutej poškodenému G. Y., nar.: XX.XX.XXXX ako jej poistencovi, pretože zranenia poškodenému G. Y., nar.: XX.XX.XXXX spôsobil tento obžalovaný svojim protiprávnym konaním.

Pokiaľ ide o poškodených - príslušníkov PZ, nárok na náhradu škody si síce v prípravnom konaní uplatnili všetci poškodení, avšak poškodení V. J. a G. Y. na hlavnom pojednávaní uviedli, že náhradu škody nežiadajú, a preto vo vzťahu k týmto dvom poškodeným rozsudok neobsahuje výrok o uložení povinnosti nahradiť im škodu, hoci im preukázateľne zavineným konaním obžalovaného H. J. bola spôsobená.

V prípade poškodeného H. B. súd tohto poškodeného podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého Ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Poškodeného treba označiť jeho menom a priezviskom, dátumom a miestom narodenia a miestom bydliska. Ak je poškodeným právnická osoba, treba ju označiť jej obchodným menom alebo názvom, sídlom a identifikačným číslom podľa záznamu v obchodnom registri, živnostenskom registri alebo inom registri odkázal s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces preto, že tento si síce nárok na náhradu škody v prípravnom konaní riadne a včas uplatnil, ale na hlavnom pojednávaní uviedol, že škoda mu bola uhradená jeho zamestnávateľom. Pokiaľ teda poškodený tvrdí, že mu škoda bola uhradená, hoci iným subjektom, potom podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody.

Okresný súd venoval náležitú pozornosť aj obhajobným tvrdeniam oboch obžalovaných pričom je zrejmé, že odvolacie námietky pokiaľ ide o zákonnosť celého konania len kopírujú obhajobné tvrdenia obžalovaných prednášané v priebehu hlavného pojednávania. Tu treba zdôrazniť, že okresný súd presvedčivým spôsobom vyvrátil tieto námietky keď skonštatoval nasledovné skutočnosti:

Obhajoba v konaní namietala zákonnosť celého trestného konania s odôvodnením, že trestné stíhanie nemohlo byť začaté tak ako sa uvádza v uznesení Okresného riaditeľstva PZ, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-172/4-VYS-TT-2015 Pt zo dňa 28.01.2015 vykonaním neodkladného a neopakovateľného úkonu, a to zadržaním obžalovaných ako podozrivých osôb dňa 28.01.2015 o 19.15 hod. podľa § 85 ods.

1 Trestného poriadku, z čoho potom vyvodzuje, že celé trestné stíhanie je nezákonné a na obžalovaných nemohla byť podaná obžaloba.

V tejto súvislosti obhajoba poukazovala na ustanovenie § 85 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého Osobu podozrivú zo spáchania trestného činu môže policajt zadržať, ak je tu niektorý z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 alebo 2 alebo ak ide o podozrivú osobu podľa § 204 ods. 1, aj keď proti nej doteraz nebolo vznesené obvinenie. Na zadržanie je potrebný predchádzajúci súhlas prokurátora. Bez takého súhlasu možno zadržanie vykonať, len ak vec neznesie odklad a súhlas vopred nemožno dosiahnuť, najmä ak bola taká osoba pristihnutá pri trestnom čine alebo zastihnutá na úteku, pričom príslušníci KR PZ v Trnave, PMJ nie sú považovaní podľa Trestného poriadku za policajta, vychádzajúc z ustanovení § 10 ods. 8 a ods. 10 Trestného poriadku.

Zo Zápisníc o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby vo vzťahu k obom obžalovaným pritom vyplynulo, že títo boli zadržaní podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a písm. c) Trestného poriadku dňa 28.01.2015 o 19.15 hod..

Z vykonaného dokazovania pritom vyplynulo, že obaja obžalovaní boli zadržaní a obmedzení na osobnej slobode bezprostredne potom, ako napadli príslušníkov PMJ vykonávajúcich služobný zákrok. S obhajobou možno súhlasiť len v tom, že obsahovo mala byť zápisnica spísaná tak, že obžalovaní (v tom čase ako podozrivé osoby) boli zadržaní podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého Osobnú slobodu osoby, ktorá bola pristihnutá pri trestnom čine alebo bezprostredne po ňom, môže obmedziť ktokoľvek, ak je to potrebné na zistenie jej totožnosti, zabránenie úteku, zabezpečenie dôkazov alebo na zabránenie ďalšiemu páchaniu trestnej činnosti. Je však povinný takú osobu bezodkladne odovzdať útvaru Policajného zboru, útvaru Vojenskej polície alebo útvaru Colnej správy.

Následný postup upravuje § 85 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého Policajt, ktorý zadržanie vykonal alebo ktorému bola odovzdaná zaistená osoba podľa osobitného zákona alebo odovzdaná osoba pristihnutá pri trestnom čine podľa odseku 2, takú osobu bezodkladne oboznámi s dôvodmi zadržania a vypočuje ju; v prípade, že podozrenie nebude naďalej dôvodné alebo dôvody zadržania z inej príčiny odpadnú, prepustí ju písomným opatrením ihneď na slobodu. Ak zadržanú osobu neprepustí na slobodu, vznesie jej obvinenie a vypočuje ju. Po jej výsluchu odovzdá spis prokurátorovi, aby ten mohol prípadne podať návrh na vzatie do väzby alebo na postup podľa § 204 ods. 1. Policajt alebo prokurátor postupujú pri tom tak, aby zadržanú osobu bolo možné odovzdať súdu najneskôr do 48 hodín a pri trestných činoch terorizmu do 96 hodín od jej zadržania alebo zaistenia podľa osobitného zákona alebo prevzatia podľa odseku 2, inak musí byť zadržaná osoba prepustená na slobodu písomným príkazom prokurátora s primeraným odôvodnením. Zadržanú osobu môže prepustiť na slobodu so súhlasom prokurátora písomným príkazom s primeraným odôvodnením aj policajt, pričom tento postup sa aj reálne realizoval, čo vyplýva zo zápisníc o výsluchoch zadržaného - podozrivého vo vzťahu ku každému obžalovanému (čl. 66-67, 68-69)

Podstata, ktorá podľa názoru súdu ale obhajobe uniká, je niekde úplne inde. Trestné stíhanie proti konkrétnej osobe je možné viesť len na základe uznesenia o vznesení obvinenia, a to potom, ako bolo začaté trestné stíhanie (resp. aj na základe jedného uznesenia, ktorým je trestné stíhanie začaté a súčasne aj vznesené obvinenie konkrétnej osobe). Dôkazy, ktoré sa potom získavajú, musia byť získané zákonným postupom, pričom súd konštatuje, že v danom prípade boli obaja obžalovaní uznaný vinnými na základe dôkazov, ktoré boli získané po vznesení obvinenia a zákonným spôsobom.

Navyše trestné stíhanie bolo začaté uznesením, ktoré vydal vyšetrovateľ PZ a uznesenie o vznesení obvinenia tiež vydal vyšetrovateľ PZ.

Podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku Ak nie je dôvod na postup podľa § 197 ods. 1 alebo 2, policajt začne trestné stíhanie bez meškania, najneskôr však do 30 dní od prijatia trestného oznámenia, ak ho treba doplniť. Trestné stíhanie sa začne vydaním uznesenia. Ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania, začne policajt trestné stíhanie vykonaním zaisťovacieho úkonu, neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu. Po ich vykonaní vyhotoví ihneď uznesenie o začatí trestného stíhania, v ktorom uvedie, ktorým z týchto úkonov už bolo začaté trestné stíhanie. O začatí trestného stíhania policajt

upovedomí oznamovateľa a poškodeného. Policajt doručí také uznesenie prokurátorovi najneskôr do 48 hodín.

Podľa § 199 ods. 2 Trestného poriadku Policajt postupuje primerane podľa odseku 1, ak sa o skutočnostiach odôvodňujúcich začatie trestného stíhania dozvie inak ako z trestného oznámenia.

Podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku Ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvineným súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministrom spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného. Ak bolo uznesenie o vznesení obvinenia oznámené jeho vyhlásením, je policajt povinný vydať obvinenému rovnopis tohto uznesenia bez meškania.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení je zrejmé, že trestné stíhanie bolo začaté zaistovacím úkonom, a to zadržaním a obmedzením osobnej slobody obžalovaných príslušníkmi PMJ dňa 28.01.2015 o 19.15 hod. (zadržanie a obmedzenie osobnej slobody podľa § 85 Trestného poriadku je zaistovacím úkonom), čo malo byť v uznesení o začatí trestného stíhania uvedené. Len pre tento nedostatok však nie je možné súhlasiť so záverom, že začatie trestného stíhania bolo nezákonné.

Pokiaľ ide o námietku obhajoby, že zápisnica o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby nebola obžalovanému E. J. vôbec predložená, túto súd považuje za ničím nepodloženú a súčasne poukazuje na fakt, že v obsahu tejto zápisnice je uvedené, že obžalovaný E. J. (a rovnako tak aj obžalovaný H. J.) odmietol túto zápisnicu podpísať.

Čo sa týka absencie podpisu pri mene mjr. Ing. D. J. na Zápisnici o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby vo vzťahu k obžalovanému H. J. bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že ďalší rovnopis takej zápisnice v rovnopise vyšetrovacieho spisu, ktorý súdu predložila na nahliadnutie prokurátorka priamo na hlavnom pojednávaní (a ktorý si obhajca odmietol pozrieť, hoci mu ho súd predložil na nahliadnutie) je menovaným podpísaný z čoho možno usúdiť, že absencia tohto podpisu vznikla len nedopatrením resp. nepozornosťou menovaného pri podpise viacerých rovnopisov predmetnej zápisnice a tento predpoklad len potvrdzuje to, že na Zápisnici o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby vo vzťahu k obžalovanému E. J. nachádzajúcej sa vo vyšetrovacom spise, ktorý tvorí súčasť súdneho spisu, pán mjr. Ing. D. J. podpísaný je.

Z vyššie uvedeného odôvodnenia rozsudku je teda nepochybné, že okresný súd vykonal v predmetnej veci rozsiahle dokazovanie po vykonaní ktorého dôkazy vyhodnotil nezávisle podľa vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom zvážení všetkých okolností jednotlivito aj v ich súhrne, nezávisle od toho, či tieto obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Krajský súd v postupe okresného súdu nezistil chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku. Súd prvého stupňa skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke a v súlade s ustanovením § 378 Tr. por. a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú a skutok posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaných za vinných..

Výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaní sa dopustili skutku tak, ako im to kladie za vinu obžaloba a prvostupňový rozsudok.

Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku veľmi jasne a zrozumiteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa súd prvého stupňa súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona k otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaných, čo vyplýva z hore uvedených skutočností.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že odvolacie námietky sú len prevzatím obhajobných tvrdení obžalovaných prednášaných v priebehu hlavného pojednávania, s ktorými sa okresný súd veľmi podrobne zaoberal a ktoré i s patričným vysvetlením podloženým argumentmi odmietol, pričom závery okresného súdu sú tak vyčerpávajúce, že krajský súd bez potreby akéhokoľvek doplnenia svojich úvah tieto prevzal z prvostupňového rozsudku, nakoľko sa s týmito bezvýhradne stotožňuje a platí to vo vzťahu ku všetkým námietkam či už vo vzťahu k výroku o vine, právnom posúdení konania obžalovaných ako i treste a výroku o náhrade škody. Krajský súd zámerne do svojho rozhodnutia prevzal podstatnú časť odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa aby bolo zrejmé, že okresný súd i napriek tomu, že to obžalovaní v dôvodoch odvolania spochybňujú, detailne rozobral všetky rozhodujúce okolnosti nevyhnuté pre rozhodnutie a z ktorého je tiež zrejmé aj to ako dôsledne sa vysporiadal so všetkými obhajobnými tvrdeniami obžalovaných. Spochybnenie zákonnosti celého konania zo strany obžalovaných spochybňovaním len inštitútu zadržania obžalovaných nie je namieste, nakoľko všetky dôkazy po vznesení obvinenia, ktoré viedli k odsudzujúcemu rozsudku, boli vykonané zákonným spôsobom a ani prípadné pochybenie pri realizácii inštitútu zadržania samo o osebe a automaticky nespôsobuje nezákonnosť celého konania. Vždy je potrebné skúmať mieru závažnosti pochybenia / čo však v danom prípade nebolo zistené / do akej miery môže viesť k porušeniu práv obžalovaného na zákonný proces. S touto otázkou sa však okresný súd tak ako je to už vyššie uvedené v dostatočnej miere vysporiadal.

Pokiaľ ide o výrok o trestoch obžalovaných okresný súd v dostatočnej miere zohľadnil všetky rozhodujúce skutočnosti / vid' dôvody/ pre ukládanie trestov a uložil obžalovaným tresty ktoré i krajský súd považoval za tresty spravodlivé, primerané a zodpovedajúce zákonu a rozhodne tresty, ktoré sú spôsobilé naplniť účel trestu.

Nakoľko krajský súd nezistil žiadne pochybenia ani vo výroku o náhrade škody a nezistil ani iné dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia odvolania oboch obžalovaných ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr.por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.